GLENNA McREYNOLDS

Paradisul dragonului

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

PROLOG

Insula plutea la orizontul unei mări azurii, aurită de soarele care răsărea. Jackson Daniels se aplecă spre fereastra hidroavionului, privind cum se întindea roșeața zorilor peste coastele estice ale unui munte înalt, colțuros. Cețurile dimineții învăluiau piscul în nori de borangic și lumină lichidă, făcând insula să semene cu un paradis, un rai tropical pe pământ.

Jackson se întoarse dinspre fereastră, scoțând un ușor sunet de dezgust. După cum îl părăsise norocul în ultima vreme, era gata să parieze că insula nu era decât o nouă versiune a iadului.

Își privi cătușele de la mâini, fiarele de la glezne și lanțul care le unea. Nu conta ce era insula, oricum Jackson nu putea merge nicăieri, nici în paradis și nici în infern, fără permisiunea temnicerului. De-asta era al dracului de sigur.

Avionul se înclină pe-o parte, iar Sher Chang, malacul ca o brută de lângă el, îl smuci înapoi de la fereastră, înfigându-și cu putere degetele în umărul rănit al lui Jackson. Acesta blestemă printre dinți. Auzi, de pe scaunul din fața lui, o voce de femeie murmurând să-i dea drumul. Sher Chang se conformă, iar Jackson se cocoșă peste genunchi, chinuit de durere.

Știa din experiență că orice demonstrație de slăbiciune din partea lui ar fi fost întâmpinată cu o doză generoasă de analgezice injectabile, la fel cum la cel mai mic semn de putere i s-ar fi pus încă o cătușă și un lanț. Nu avea nici o șansă de câștig. Fusese la discreția femeii și a bandei sale de pirați chinezi de... de-o viață, i se părea.

Un zâmbet răutăcios îi arcui buzele. S-ar fi putut să fie și mai rău. În locul tinerei numite Sun Shulan din fața lui, temnicera ar fi putut să fie mama acesteia, Fang Baolian, temuta regină a piraților din Marea Chinei de Sud, femeia care l-ar fi împușcat dacă-i refuza favorurile sexuale.

– Nu-ți mai face griji, Jen. Parc-ai fi o babă, îi spuse Shulan în cantoneză, exasperată, bătrânului de lângă ea. O să-l primească pe insulă și va fi atentă să nu pățească nimic. Mai mult nu pot face pentru el decât să-l aduc aici, departe de Hong Kong și de spionii mamei mele.

„Atentă?“ repetă Jackson în sinea lui, încordându-se din tot trupul. Nu mai avea nevoie de încă o femeie care

să-i conducă și să-i ducă de râpă viața. Știuse dintotdeauna că vânătoarea maritimă de recompense era o muncă periculoasă – de-a lungul secolelor, pirații deveniseră tot mai îndrăzneți și mai nemiloși – dar nu crezuse niciodată că o femeie avea să fie aceea care să-l îngenuncheze în cele din urmă, necum trei femei: Baolian, din contingentul „nu cunoaște iadul furie ca a femeii desconsiderate"; Shulan, cea care-l salvase din motive pe care prefera să nu le creadă; iar acum, cea „atentă" care urma să-l ia în primire și să-l țină prizonier pe o mică fâșie de uscat plutind între mare și cer.

El, vânătorul, fusese prins în capcană de niște femei, capturat de femei. Nu avea altă consolare decât aceea că fratele lui, Cooper, supraviețuise din ambuscada lui Baolian pe plaja pustie de la sud de Singapore, unde fusese împușcat. Shulan jurase că așa era, iar Jackson o credea pe prințesa piraților. Îi era ușor s-o creadă, când ea îi ținea mâinile într-ale sale și-l privea cu ochii ei calzi, ca de chihlimbar, cu o expresie dulce-inocentă, asigurându-l că nu-i dorea decât binele. Mai greu îi era s-o creadă după ce-i adăuga încă un lanț. Ar fi vrut să-l răscumpere mai repede, ca să se termine odată tot calvarul. Nu-și imagina nici un alt motiv al amestecului în problemele mamei ei, în ciuda poveștii trăsnite cum că ar fi fost fratele ei de mult pierdut.

Avionul reduse altitudinea, coborând încet în ceață. Peste câteva momente îi învălui o pâclă impenetrabilă.

Muntele și colinele verzi și unduitoare ale insulei dispăruseră, împreună cu marea azurie și dârele strălucitoare ale aurorei la orizont.

În acele momente de zbor orb îl cuprinse un calm neașteptat, o liniște pe care n-ar fi avut motive s-o simtă. Poate că nu era decât simpla acceptare a inevitabilului, dar părea să fie ceva mai mult, ca o făgăduială de viață și de fericire.

Acest gând fantezist îi aduse pe buze un nou zâmbet răutăcios. Fericire. Exact. Îi cam uitase gustul.

– Adoarme-l, ordonă Shulan, iar liniștea lui Jackson se spulberă cât ai clipi.

Înjură murdar, fără nici un efect asupra temnicerilor. Simți înțepătura acului și valul de căldură care preceda întotdeauna somnul adânc și fără vise.

– Cât zace fără cunoștință, scoateți-i cătușele și lanțurile, și aveți grijă cu el, se mai auzi, ca de la o mare distanță, vocea lui Shulan. Dacă se îneacă, pe toți vă dau pe mâna maică-mii.

Un iad, conchise Jackson, într-un ultim moment de luciditate. Nu tu viață... nu tu fericire... Pe insulă îl aștepta iadul.

Capitolul 1

Sugar Caine stătea în picioare lângă scaunul de răchită aflat cel mai aproape de pat, măsurându-l cu privirea pe bărbatul întins cu fața în jos peste așternutul răvășit. Era gol și frumos... atât de frumos, cu trupul de o senzualitate intrinsecă, o priveliște bronzată și seducătoare de curbe musculoase și suple. Doar privindu-l, simțea în inimă un val de dorință. Era singură de atâta vreme...

Se numea Jackson. Jack Sun. Părul brunet îi cădea în față, ascunzându-i chipul și învăluindu-i umărul, înainte de a dispărea sub trup. Lumina soarelui se infiltra printre jaluzelele care acopereau ferestrele, aruncându-i fâșii de lumină și umbră peste spatele lat, dar cea mai mare parte a trupului îi era ascunsă de umbrele tot mai dense ale după-amiezii. Avea tălpile bătătorite, precum și palmele. Un umăr îi era bandajat cu tifon, iar în rest arăta absolut perfect.

În momentul când își schimbă poziția, îi scăpă un geamăt ușor, un oftat de durere. Sprâncenele lui Sugar se îmbinară într-o expresie îngrijorată. Se aplecă puțin înainte, gata să-l ajute la nevoie, deși se ruga să nu fie cazul. Nu voia să-l atingă. Nu îndrăznea. Nu-și putea permite asemenea probleme, iar acel bărbat anunța probleme dintre cele mai grave, atrăgea pericolul ca un magnet: fusese luat în colimator, pentru omor, de Fang Baolian.

Cu grația lascivă a unui animal care se trezește încet, Jackson se întoarse pe spate, făcându-și părul de abanos să i se reverse pe piept ca o cascadă mătăsoasă. Șuvițele negre îi ajungeau până la talie, arcuindu-se ca un râu de smoală peste pieptul și abdomenul musculos. Era la fel de frumos ca sora lui după tată, Sun Shulan, și la fel de exotic, o combinație rară de Est și Vest. Gene negre și dese îi mărgineau ochii închiși. Avea sprâncenele ușor arcuite, cam ca aripile unui șoim. Sugar nu se mira. Chiar și rănit, dormind adânc, avea aura unui animal de pradă.

Roșeața pe care nu voia să și-o recunoască i se înteți când privirea îi coborî spre locul dintre coapse. Era frumos, cu părul mătăsos și negru, și bărbăția superbă. Dojenindu-se în sinea ei, Sugar îi ridică cearșaful până la mijloc, deși la mare lucru nu-i folosi. Un moment mai târziu, Jackson împinse cearșaful din nou.

– Băiatului ăstuia îi place să steie gol, Sugar.

Sugar își drese vocea, înainte de a-i da dreptate prietenei sale.

– Știu, Carolina, spuse ea, privind-o pe negresa înaltă care stătea în ușă.

– Vrei să-i spun tatălui tău că băiatu-i aicea? întrebă Carolina, legându-și cu o fundă cordonul galben cu care-și încinsese rochia de culoarea tangerinei.

– Nu. Nu încă.

Sugar știa că pe doctorul Thomas Caine l-ar fi lovit apoplexia dacă afla că fiica lui adăpostea un vânător de recompense care o înfruntase pe Fang Baolian. I-ar fi amintit prea mult de greșelile ei din tinerețe și de un trecut care era mai bine să rămână uitat – deși cu adevărat nu l-ar fi putut uita niciodată.

– Nici nu știu de ce l-au adus, continuă Carolina, prinzându-și în ureche un cercel mare, în aceeași combinație de culori cu rochia și cordonul. N-are nici un sens, da' nici unu'. Trebuia să-l ducă la Kingtsown și să-l dea în primire tatălui tău.

Sugar îi spusese prietenei sale atâta lucru, dar Shulan o asigurase că omul pe care-l numea frate după tată nu era în pericol de moarte. Fusese tratat de cei mai buni medici din Hong Kong și petrecuse câteva săptămâni în convalescență acolo, înainte ca Shulan să-l fi adus tocmai până în Caraibe. Avea nevoie de îngrijiri, însă nimic mai presus de priceperile lui Sugar. Cea mai necesară îi era protecția, spusese Shulan, protecția și paza – pentru binele lui.

Sugar înțelesese ce i se cerea: plata unei datorii rămase prea îndelungat timp neachitată. Shulan îi oferise adăpost într-o vreme când Sugar avea cea mai mare nevoie. În schimb, prințesa piraților voia să-l țină pe acest om la Cocorico Bay, refugiul lui Sugar de la capătul lumii, unde casa ei era îmbrățișată între ziduri de stâncă și singura cale de scăpare era pe ocean.

Nu era atât de sigură că Shulan avusese dreptate în legătură cu sănătatea fratelui ei după tată. Toată ziua, nu dăduse decât un singur semn de viață, între momentul când Shulan și oamenii ei îl lăsaseră pe pat, cu hainele pe el, și cel de peste o jumătate de oră, când Carolina intrase să se ocupe de el și scosese un mic țipăt ofensat.

Ce l-o fi apucat pe un rănit ca el să-și folosească ultimele puteri pentru a se dezbrăca, Sugar nu înțelegea. Decât dacă nu cumva, chiar rănit și drogat, mormanul de haine de culi pe care le găsiseră la picioarele patului îl ofensaseră mai mai mult decât pe Carolina. Aceasta le dusese imediat la cabană și le aruncase în sacul cu cârpe, bombănind.

– Dacă până dimineața nu se trezește, voi lua măsuri să ajungă la St. Vincent, îi spuse Sugar Carolinei.

Se întreba dacă Shulan știa ce sacrificii putea fi nevoie să facă pentru viața străinului, ce riscuri erau la mijloc. Nu se mai întorsese la Kingstown de când plecase de-acolo, cu frica lui Dumnezeu în suflet.

– Tăticului tău n-o să-i placă asta. Deloc n-o să-i placă, o preveni Carolina, în timp ce-și prindea și celălalt cercel.

– Știu. De-asta nu-i spun, nici lui și nici lui mămica.

– Și cu omu' de colo cum rămâne? întrebă negresa, arătând spre curte.

Sugar clătină din cap, resemnată. Nu știa nimic despre bătrânul firav pe care Shulan îl lăsase la Cocorico, decât că era chinez și se afla acolo ca să-l protejeze pe Jackson.

Când reveni cu atenția spre bărbatul întins pe pat, prin minte îi trecură câteva zicale, despre puii care se întorc acasă pentru a-și face cuib, sau spunând că ce semeni, aia culegi. Învățase de mult că unele greșeli se plătesc toată viața. Străinul din pat era dovada vie în acest sens.

– Nu-mi place cum arată chinezu' ăla bătrân, continuă Carolina. Vrei să rămân aici?

– Nu... răspunse Sugar, privindu-și un moment prietena. Întoarce-te la Kingstown. Va fi totul bine. Dacă asta te liniștește cu ceva, trimite-l pe Henry înapoi, mâine-dimineață.

– Pe Henry...! pufni Carolina. Omu' ăla nu-i bun de nimica.

În pofida prieteniei cu bătrânul marinar, Sugar nu putea s-o contrazică. Henry, oricât îi era el de drag, nu se pricepea într-adevăr la nimic. Anii de rom și soare își luaseră tributul.

– Numa' că nu-mi place să te las singură aici, c-un drac străin și un băietan gol. Asta-i tot.

Dacă bărbatul de pe pat ar fi fost doar un băietan, Sugar ar fi avut și ea mai puține îndoieli. Cât despre dracul străin care stătea de strajă în curte... Se uită afară pe ușa deschisă, spre omul care privea spre mare. Dacă un vânt mai puternic nu-l dobora la pământ, putea zice că avea noroc. Iar dacă-l dobora, avea de dat niște explicații.

Cu un oftat exasperat, Carolina porni înainte și acoperi trupul omului adormit cu cearșaful. Apoi se aplecă și vârî marginile cearșafului sub saltea.

– Dacă nici ăsta nu-l ține aici, nimic n-o să-l ție, mormăi ea, ocolind capătul patului pentru a prinde cearșaful și în cealaltă parte. Jur că nu l-am acoperit pe băiatu-ăsta decât de cinci ori pe ziua de azi. În viața mea n-am mai văzut...

Se opri, întreruperea bruscă a discursului făcând-o pe Sugar să ridice capul.

Pielea de culoarea cafelei-cu-lapte a Carolinei pălise. Lăsă cearșaful să cadă și făcu un pas înapoi, închinându-se.

– Doamne Sfinte Atotputernice...! murmură ea. Obeahman.

Obeahman? Sugar întoarse capul spre omul de pe pat. O singură privire spre locul unde cascada părului i

se revărsase pe pat, dezvăluindu-i partea stângă a pieptului, o lămuri de ce se speriase Carolina, crezându-l un vrăjitor al magiei insulare, obeah.

Sugar era puțin mai sceptică, în pofida tatuajului complicat.

– Nu există obeahmeni albi, Carolina, spuse ea sec.

– Ba a fost, domnișorică, insistă bătrâna, închinându-se din nou. Odată au avut un obeahman alb, pe Santa Lucia. Cu ochii mei l-am văzut.

– Și eu l-am văzut. Nu era alb.

– Era destul de alb, nu se lăsă Carolina. Numa' nu chiar ca băiatu' ăsta.

Sugar încercă o altă tactică.

– Acest om a venit aici din Hong Kong. Cine să se ducă tocmai la Hong Kong ca să caute un obeahman?

– Nimenea cu mintea-ntreagă, asta-i sigur! pufni negresa.

Sugar dădu din cap a încuviințare.

– Omul ăsta nu e un obeahman.

– Ei, ceva tot e el.

Deși nu se îndoia în acest sens, Sugar nu prea știa ce nume să-i atribuie – până când se uită din nou la tatuaj.

– E un om-dragon, Carolina, iar oamenii-dragoni nu au putere la latitudinile joase.

Carolina își dădu ochii peste cap, aruncând o privire miloasă spre Sugar:

– Domnișorică, mai ai atâta de-nvățat, că nici măcar nu-i de râs.

Sugar strânse din buze, pentru a-și stăpâni zâmbetul.

– Ce știi tu despre oameni încape pe-un vârf de ac, fato. Iar pentru cât știi despre oamenii-dragoni, nici n-ai nevoie de ac.

Buzele lui Sugar tresăriră.

– Nu te râde, domnișorico! Oi fi tu prea mare ca s-o mai încasezi la poponeț, da' asta nu-nseamnă că nu s-ar putea să-ncerc.

Apoi, Carolina reveni cu atenția spre omul de pe pat, aplecându-se să-i vadă bine dragonul întipărit pe partea stângă a pieptului.

– E, ăsta nu-i nimica mai mult decât un băiat-dragon gol, spuse ea cu dispreț. Dacă-ți dă de furcă, îl chemi pe tăticu'.

– O să-l chem, îi promise Sugar, cu privirea abătându-i-se spre omul adormit.

Zâmbetul i se șterse de pe buze. Îi dădea deja de furcă, doar prin faptul că zăcea acolo. Nu era decât o nouă problemă, într-o viață pe care se străduise atâta să și-o păstreze cât mai simplă.

Bărbatul împinse cearșaful cu picioarele, iar de pe buze i se desprinse un blestem mormăit. Sugar își simți inima căzând printre măruntaie. Așa s-o ajute Dumnezeu, avea un om-dragon în patul ei, un om-dragon frumos, periculos și fascinant.

* * *

Jackson se trezi încet, plutind neregulat între buimăceală și luciditate. Primul lui gând conștient fu acela că-l drogaseră din nou – și jură că era pentru ultima oară. Data viitoare, canaliile n-aveau decât să-l omoare și să termine odată cu toate complicațiile.

Exact. Gura i se lumină într-un zâmbet, urmat de un hohot scurt de râs. Hotărât lucru, nu avea stofă de martir.

Se întinse, ridicându-și un braț deasupra capului. La naiba, ar fi vrut să poată deschide ochii. Își simțea pleoapele ca de plumb, dar știa că acest efect secundar al drogului avea să treacă în curând. Nu trebuia decât să aștepte.

Întoarse capul într-o parte, pentru a-și destinde gâtul amorțit, iar de pe buze i se desprinse un oftat. Doamne, cât mai dorea să se ducă acasă!

În ușă, Sugar stătea încremenită, cu o carafă de apă în mână, hipnotizată de mișcările încete ale mușchilor lui și succesiunea emoțiilor pe față. Curba de mulțumire a acelei guri era atât senzuală, cât și răutăcioasă, dezvăluind un șir de dinți albi și regulați și o neașteptată încredere în sine.

Știa ce droguri i se administraseră, astfel încât ar fi trebuit să se trezească slăbit și zăpăcit. Când colo, părea imaginea

sănătății întruchipate. Era deconcertant să-și dea seama că așteptase toată după-amiaza și o parte din seară ca el să se trezească, numai pentru a descoperi că nu era pregătită.

Bărbatul râse din nou, sunetul profund și slab rostogolindu-se peste Sugar ca un val de căldură. În viața ei nu mai văzuse unul ca el – un animal atât de proaspăt și frumos ca zorii unei noi zile de la Domnul, descolăcindu-se din somn cu grație, întinzându-și mușchii supli și zâmbind tot mai larg.

Sugar nu se mira că o femeie trăsese asupra lui pentru că-i refuzase patul. Era magnific.

În clipa următoare, aspectul bărbatului se schimbă. Înclină capul, astfel încât părul îi alunecă pe piept. Sprâncenele arcuite i se îmbinară într-o expresie nedumerită.

– Femeie? întrebă el cu glas răgușit.

Nu-i dăduse nici un semn, nici unul. Nu făcuse decât să stea în ușă – și totuși, el îi simțise prezența. O secundă îi trecu prin minte că se putea ca negresa să fi avut dreptate în legătură cu puterile lui magice. Alungă imediat gândul. Era un vânător de recompense tatuat cu un dragon. Nici mai mult, nici mai puțin.

– Da, răspunse ea, strângând mai tare în mână carafa, cu speranța că răspunsul ei avea să-l liniștească, făcându-l să rămână în pat.

– Dar nu Shulan, continuă Jackson, părând surprins însă nu și dezamăgit.

– Într-adevăr.

– Unde e?

– A plecat.

Părea răspunsul pe care-l așteptase.

– Deci, tu ești cea nouă. Noua mea gardiană?

Sugar dădu din cap, în ciuda faptului că întrebarea lui o nedumerea. Apoi își dădu seama că Jackson n-o văzuse și spuse:

– Da.

Pe buzele lui apăru un zâmbet. Se ridică în coate, părând că o măsura cu privirea.

– Și ce planuri ai cu mine, insularo?

Tonul lui sugera o mulțime de posibilități. Sugar nu era dispusă să-i dea speranțe, mai ales când vedea că se simțea ca la el acasă în patul ei.

– Sugar a mai lăsat un om, spuse ea pe un ton de avertisment.

Zâmbetul deveni răutăcios.

– Bătrânul? Jen Ch'eng?

– Nu s-a prezentat, dar este într-adevăr foarte bătrân.

– Jen e, confirmă Jackson, părând dezamăgit dar nu surprins; cu un oftat, se lăsă la loc pe pat. Totuși, îl prefer pe el în locul lui Sher Chang. Bruta aia cu steroizi a dat în mine de mai multe ori decât era cazul.

Cuvintele lui o făcură pe Sugar să simtă un val de furie. Simțise cruzimea uriașului. Shulan trăia într-o lume unde oamenii ca Sher Chang erau necesari, dar Sugar nu i-ar fi permis să rămână pe insula ei.

– Ai adus ceva de băut? întrebă pacientul. Mi-e sete.

Sugar privi carafa plină. Poate că era într-adevăr vrăjitor.

Privindu-l cu grijă, se apropie de noptieră și luă un pahar. Înainte de a apuca să-l ridice, mâna lui Jackson o apucă strâns de încheietură. Carafa de apă căzu din mâna cealaltă, ajungând pe masă, unde se vărsă. Sugar țipă ușor, mai mult de surprindere decât de durere.

– Nu țipa, spuse el, ridicându-se cu ajutorul mâinii libere.

– N-am după cine să țip, scrâșni Sugar printre dinți, furioasă că se lăsase prinsă astfel, și încă de un orb. Smuci scurt brațul, încercând strânsoarea. Jackson i-l trase înapoi, ridicându-se în picioare și lipindu-și trupul de al ei.

Inima lui Sugar se opri pentru a doua oară.

Stăteau față-n față, genunchii lui îi atingeau coapsele, iar pieptul i se ridica și cobora în dreptul ochilor ei. Era mai înalt decât crezuse, mai puternic – și mai periculos.

– Nimeni? întrebă el. Pe toată insula?

N-avea de gând să-i răspundă. Urma să afle singur adevărul, destul de curând.

– Și Jen? Sau îi ești și tu prizonieră, la fel ca mine? întrebă el, cu un glas scăzut și arogant. Nu știu ce ți-ar face, dar sunt sigur că tare i-ar mai plăcea un pretext ca să mai înfigă un ac în mine.

– Ai fost drogat pentru propria ta protecție, repetă Sugar cuvintele care-i fuseseră spuse.

– Măcar parțial ai înțeles bine.

Țipătul unui pescăruș spulberă liniștea nopții, iar bărbatul care o ținea de mână reacționă cu iuțeala fulgerului, strângând-o mai tare, în timp ce se răsucea în direcția de unde se auzise sunetul. Părul i se undui pe spate ca un val mătăsos. O secundă, rămaseră amândoi nemișcați. Când Jackson se întoarse din nou spre ea, Sugar se pomeni față-n față cu dragonul.

Surprinsă, încercă să se retragă, dar mâna lui o ținea pe loc, în stăpânirea dragonului.

Ochii verzi ca smaraldele ai făpturii o priveau cu o posesivitate teribilă de pe întinderea bronzată a pieptului celui ce-o capturase, dar Sugar nu-și putea da seama dacă dragonul îl poseda pe el, sau voia s-o posede pe ea. Nu simțea decât puterea imaginii parcă vii care împodobea pieptul omului, de la umărul stâng până la talie. Aripile păreau să țineau creatura în zbor. Solzi verzi și albaștri i se arcuiau pe spinarea șerpuitoare. Din gură îi țâșneau flăcări, roșii și aurii, încălzind pielea în dreptul inimii.

Suflarea de foc a dragonului, își spuse Sugar, mirată de căldura pe care o putea emana o asemenea ființă fabuloasă, de omul care putea s-o țină în stăpânire.

– Ești mai scundă decât credeam, spuse el, slăbind infim strânsoarea.

Sunetul slab al glasului său o făcu să ridice privirea spre el, iar respirația i se opri în gât.

Jackson deschisese ochii.

Aveau aceeași culoare cu ai dragonului, dar erau mai calzi, mult mai calzi, cu luciri chihlimbarii și liniuțe de un cafeniu mai închis. Degetul lui mare o mângâia pe încheietura mâinii, făcându-i pulsul să pornească la galop.

Jackson își lăsă privirea să cutreiere fața femeii, iar starea de confuzie pe care o avusese la trezire îi reveni. Arăta foarte ciudat, aproape familiar, ceea ce-l intriga. Forma feței ei era feminină, delicată ca o inimă, dar avea trăsături mai copilărești, mai rotunde și mai puțin definite, sugerând o inocență care-l surprindea din partea unei complice de-a lui Sun Shulan.

– N-am să-ți fac nimic, spuse el, simțind nevoia s-o liniștească.

Pielea ei era imaculată, aurie ca piersica, asortându-se divin cu blondul părului înălbit de soare. Era sau un înger, sau întruchiparea unei fantezii. Nu se putea hotărî

ce anume, dar părea venită de pe altă lume, ca o ființă încă neîmblânzită, cu ochi cristalini și adânci. Niciodată nu mai văzuse asemenea ochi. Erau mai mult argintii decât cenușii.

– Nu, n-ai să-mi faci nimic, îi dădu ea dreptate. Iar dacă-mi dai drumul acum, nici eu n-am să-ți fac.

Atâta despre inocență, își spuse Jackson, dar nu-i dădu drumul.

– Ești chiar atât de periculoasă? o întrebă, înălțându-și o sprânceană.

– Pot fi, replică Sugar fără ezitare, cu o voce melodioasă care-i contrazicea asprimea cuvintelor.

Jackson nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– Și eu sunt cunoscut ca periculos, și am cu cel puțin optzeci de livre mai mult ca tine.

– Atunci cred că nu-mi rămâne decât să risc.

Sugar șarja. Nu-l putea învinge, nici în cele mai nesăbuite vise ale ei – dar în afară de bluff nu avea nici o altă soluție. Shulan îi spusese să-l țină acolo și avea să-l țină, asigurându-se că nu pățea nimic. Era singurul lucru care-i fusese cerut în schimbul celei de-a doua șanse pe care i-o acordase Shulan. N-avea de gând să dea greș.

Zâmbetul lui Jackson pieri. Femeia din fața lui era serioasă, al dracului de serioasă. Îi privi umerii înguști și

constituția suplă, mâna atât de mică într-a lui, și recunoscu că existau câteva căi pe care o femeie de categorie atât de ușoară îl putea reduce la neputință, deși se îndoia că îi stătea mintea la plăceri sexuale.

Cu atât mai rău. Ridică mâna liberă pentru a-i atinge părul. Încet, își trecu degetele prin masa blondă și mătăsoasă care-i încadra fața. Nu era drăguță. Cuvântul „drăguță“ era prea banal pentru a descrie atracția ei, contradicția între fragilitatea trupului și forța convingerii. Nu avea curbe planturoase cu care să ispitească un bărbat, și totuși Jackson se simțea ispitit – într-un mod surprinzător de total.

– Cum te numești? o întrebă el.

În obrajii ei înflori o roșeață aprinsă, dar privirea nu-i șovăi nici o clipă.

– Sugar, răspunse. Sugar Caine.

La auzul unui asemenea nume, oricine ar fi zâmbit, inclusiv Jackson – dar privirea lui se abătuse spre buzele lui Sugar, în timp ce aceasta vorbea. Când îi auzise numele, Jackson nu-și putuse imagina decât un lucru: gustul incredibil de dulce al gurii ei.

Capitolul 2

Era fermecătoare, atât de feminină și delicată, iar Jackson voia s-o guste, dorea un sărut, un singur sărut blând, încet și dulce, în care să simtă gustul lui Sugar Caine.

Zâmbetul îi reveni pe buze, dar mai mult la adresa lui însuși decât la a numelui ei. În vara trecută, jurase să se lase de femei nebunatice, iar femeia din fața lui era nebunatică în feluri pe care numai un spirit înrudit cu al ei le-ar fi putut recunoaște.

– Deci, Sugar... continuă el, cu zâmbetul devenindu-i batjocoritor. De data asta, unde m-a lăsat Shulan?

– La capătul lumii.

Sugar își alegea cuvintele cu multă grijă. Nu era un invalid, iar ea nu voia să-l vadă rănit sau mort într-o încercare de a fugi. Nu exista nici o cale de scăpare de pe Cocorico. Sarcina ei nu consta numai în a avea grijă de Jackson, ci și în a-l convinge de acest fapt incontestabil.

– De-aici încolo încep dragonii și alte lighioane? întrebă Jackson, cu un surâs care insinua că se simțea ca la el acasă în orice loc unde se găseau dragoni.

– Și alte lighioane, confirmă Sugar.

– Ba nu, replică el, privind în jur. Am fost de vreo două ori la capătul lumii, și nu-i aici. Nu-i nici măcar pe-aproape.

Privirea îi reveni spre ea, măsurând-o într-un fel cumplit de stânjenitor.

Sugar încercă să-și desprindă încheietura din mâna lui, dar Jackson nu slăbi strânsoarea.

– Ce cauți aici, singură?

Atâta despre ascunderea slăbiciunilor, își spuse ea, dezgustată. Chiar se vedea cât de singură se simțea, oricât ar fi încercat să nu se trădeze? Anii de izolare o făcuseră să devină atât de străvezie?

Ei bine, n-avea să primească nici un răspuns, nici dacă îngheța iadul.

– Bine, spuse el, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Îl privi surprinsă.

– Ce-ar fi să-mi spui de ce m-a adus Shulan la tine?

– Ca să te țin în siguranță, răspunse Sugar, convinsă că sinceritatea era întotdeauna în folosul ei, chiar dacă uneori i-o lua înainte tăcerea.

– Deci știi despre Fang Baolian?

Mărturisi printr-o coborâre scurtă a genelor, ca întotdeauna când trebuia să-și recunoască unele cunoștințe

mai puțin onorabile. O cunoștea pe Regina Dragonilor din Marea Chinei de Sud. Baolian era blestemul vieții ei.

– M-ar ucide, dacă m-ar găsi, continuă Jackson, ca și cum i-ar fi vorbit unui copil.

Sugar ridică ochii, privindu-l drept în față.

– Aici n-o să te găsească.

Vorbea pe un ton hotărât, exprimând o convingere neabătută. N-avea încotro, atât pentru ea însăși cât și pentru el.

Jackson coborî privirea spre femeia pe care o ținea captivă cu o singură mână, aproape fără nici un efort, surprins din nou de intensitatea convingerii ei. Pentru o ființă care arăta atât de fragilă, avea o coloană vertebrală de oțel.

– Ce te face să fii atât de sigură? o întrebă el.

Atât de sigură de toate? ar fi vrut să adauge, dar se stăpâni. Știa că mai șarjase, când spusese că reprezenta un pericol pentru el, doar dacă nu cumva îi curgea prin vene sângele unei maestre a artelor marțiale. N-ar fi fost exclus, dar cu tot oțelul acela din șira spinării, trupul nu era atât de cizelat. Totuși, acum ar fi preferat să creadă că nu era un bluff. Ultimul lucru pe care-l dorea era ca Baolian să-l găsească imobilizat pe o insulă, fără un arsenal la dispoziție.

– Faptul că nu m-a găsit niciodată nici pe mine, răspunse Sugar, smucindu-și mâna. Și-acum, dă-mi drumul.

Jackson o strânse și mai tare, dându-i de înțeles că nu era dispus s-o elibereze cu una cu două.

– Ce-are Baolian cu tine?

– Același lucru pe care îl are și cu tine.

Fără voie, Jackson râse.

– N-aș crede, Sugar.

Privirea îi coborî spre rotunjimile sânilor ei vizibili prin tricoul alb.

– Numai dacă are gusturi mai eclectice decât crezusem.

– Nu vrea să se culce cu mine, replică Sugar, înroșindu-se în obraji.

– Deci Shulan ți-a spus și detaliul ăsta?

– Mi-a spus ce crezi tu.

– Ce cred...?

Era plină de surprize, acea domnișoară Sugar Caine. Jackson își aminti când o văzuse ultima oară pe Baolian, întinsă pe un pat dintr-un hotel de lux din Jakarta, cu un zâmbet ademenitor pe fața ei superbă și un neglije diafan drapat pe trup, dezvăluindu-i cu multă artă curbele opulente.

Nu, nu se înșelase. Și nici ea nu se înșelase cu privire la refuzul lui de a cădea în mrejele ei senzuale. Regina Dragonilor dăduse foarte clar de înțeles că, din momentul când părăsise camera de hotel, zilele lui Jackson erau numărate. Vociferările ei șuierătoare continuau să-i bântuie visurile, împingându-le spre coșmaruri, lucru ce se întâmpla invariabil atunci când adormea în cătușe și lanțuri.

– Iar tu ce crezi? o întrebă curios, dar fără să se îndoiască de propriile lui concluzii. Baolian îl dorise, iar refuzul lui o făcuse să-l condamne la moarte.

– Cred adevărul.

– Și care e adevărul ăsta?

– Baolian plănuia să te omoare indiferent dacă te culcai cu ea sau nu, dar ți-ar fi savurat mai plăcut moartea dacă înainte s-ar fi culcat cu fiul amantului ei. Așa, consideră că a fost înșelată. Dacă află că ești viu, va dori să încline balanța înainte de a trimite alt asasin să te ucidă. Dar de data asta nu va mai dori sex, ci tortură.

Ori de câte ori o privea, lui Jackson îi trecea prin minte cuvântul naivă. Orice femeie care vorbea despre sex și tortură în aceeași frază, fără să sufle, era naivă.

– Pe tine te-ar tortura? întrebă el, deși nu dorea cu adevărat să audă răspunsul. Această femeie avea o piele prea fragilă. Și i-ar fi putut frânge încheietura mâinii, sau gâtul, numai cu o mână.

– N-am de gând să-i dau ocazia, răspunse Sugar, aruncând scântei argintii din ochi. Dacă mă vrea, va trebui să mă omoare.

Pentru Jackson, miza se schimbă într-o clipă. Purta semnul asasinului trimis de Baolian. Nu putea decât să-și imagineze ce semne purta Sugar.

Îi dădu drumul.

– Unde mă aflu?

Sugar se îndepărtă imediat, dornică să ia distanță.

– În dormitorul meu, spuse ea, frecându-și antebrațul, în timp ce făcea încă un pas înapoi și se străduia să-i înfrunte privirea în continuare. Și ești gol. Așa că, dacă nu te superi, pe canapea sunt pregătite niște haine pentru tine.

Arătă spre o sofa roz, aflată în colțul camerei.

– Instalațiile sanitare sunt în spate, cam arhaice, iar dacă vrei să mănânci, după ce te îmbraci mă găsești în bucătărie.

Înainte de a apuca să iasă, privirea îi alunecă în jos, nesocotindu-i toate ordinele date în sinea ei ochilor. Scăparea nu dură decât o secundă – dar era de ajuns. Ieși grăbită, cu obrajii arzându-i ca focul. Lua-l-ar dracu' să-l ia!

Jackson o privi cum pleca, ascunzându-și un zâmbet. Nu-l interesau femeile, nici măcar una care-l intriga atât de mult ca domnișoara Sugar Caine. Îl interesa doar viața, propria lui viață, cea pe care Baolian încerca s-o curme, iar Shulan o uzurpase. Dacă era adevărat ceea ce spusese Sugar, că numai ea și Jen se aflau acolo ca să-l păzească, atunci partida era ca și câștigată. Era nevoie de mai mult decât o femeie drăguță și misterioasă și un bătrân maestru wushi pentru a-l ține captiv. În sfârșit, Shulan îl subestimase.

* * *

Înfruntându-și senzația de stânjeneală, Jackson ieși pe verandă. Privirea i se îndreptă automat în sus, tot mai sus, în căutarea cerului. Îl găsi atât de departe, încât îi îngheță sângele în vene.

Era prins. Un perete înalt de stâncă bloca orice cale de acces. Pe creasta falezei se profila un arc natural de piatră, încadrând stelele.

Poate că Sugar avea dreptate.

Poate că se afla într-adevăr la capătul lumii.

În spatele lui se auzea numai marea, cu valurile spărgându-se de stânci. În rest nu se mai vedea nimic, doar marea, cerul și mica fortăreață a casei lui Sugar – o închisoare perfectă, într-adevăr. Singura șansă părea să fie pe calea apei, înotul printr-un ocean necunoscut, noaptea – da, o șansă sigură de a se sinucide.

Dădu să pornească înainte, când sunetul unui glas cântând și râzând îl opri în loc. Tăcut, se ghemui. Nu fusese un glas de femeie, iar Jen nu râdea niciodată.

În bucătărie, Sugar rămase nemișcată, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Un tricou pe jumătate stors îi șiroia de apă în mâini, dar ea abia dacă observa.

Prizonierul dispăruse. Îl văzuse stând în curte, cu privirea spre casă, iar în secunda următoare se topise în noapte ca o felină a junglei.

Știa ce anume îl speriase. Interpretarea bețivănească a „Fetei din insulă“ de către Henry. Într-adevăr, ar fi speriat pe oricine. Probabil Carolina îl pusese să cânte.

Henry n-ar fi făcut niciodată efortul de a ajunge la Cocorico pe întuneric fără să-l inspire vreo amenințare.

Înjurând încet, Sugar aruncă tricoul înapoi în albia de spălat și smuci cablul generatorului. Când motorul porni, alergă în bucătărie, prin ușa laterală. Dobitocul ăla bătrân de Henry era prietenul ei, iar Sugar nu voia ca omul-dragon să-i facă cine știe ce. Se strecură prin spațiul strâmt dintre masă și peretele de la nord, grăbită să ajungă la contactorul camuflat după un coș cu fructe. Atinse metalul și, cu un mic efort, apăsă maneta.

O lumină orbitoare inundă curtea, făcându-i pe toți să încremenească. Prin fereastra de la vest, Sugar îl văzu pe Henry clătinându-se pe picioare lângă sfoara de rufe, clipind din ochi în lumină, dar vizibil așa cum era: un bătrân inofensiv.

Jen se desena ca o siluetă cenușie triunghiulară lângă ghețărie – și se uita drept la ea.

Prin vene o străbătu un val de adrenalină. Nu știa la ce se așteptase, dar în nici un caz să-l vadă pe chinez păzind intrarea la Cocorico și privind-o din întuneric.

Prizonierul ei, omul-dragon, era mai greu de depistat. Sugar ocoli repede masa din bucătărie și se opri la ușa din față, încercând să-l ignore pe Jen. Scrută cu privirea curtea, apoi plaja și locurile sălbatice din jurul falezei, în căutarea lui Jackson. Nu putea să fi ajuns departe, dar a dracului să fi fost dacă reușea să-l vadă.

Motivul se limpezi o clipă mai târziu, când fu înhățată de la spate și trasă înapoi în bucătărie.

Țipătul de spaimă îi fu înlocuit imediat de altul, neîncrezător, când își dădu seama cine o prinsese. Părul brunet care se revărsa peste umărul ei, precum și pieptul tare ca piatra din spate, nu lăsau nici o umbră de îndoială – și totuși, nu-i venea să creadă că cineva se putea mișca atât de repede și silențios.

– Dă-mi drumul, băi... băi...

– Cine-i bețivanul? mârâi Jackson la urechea ei.

– Henry, un prieten...

Se zbătea în menghina brațelor lui, încercând să-l lovească. De data asta întrecuse măsura.

– Nu și al meu.

– Tu n-ai nici un prieten, se răsti Sugar, furioasă.

Încercă să-i dea un cot în coaste, dar Jackson fu mai rapid, mutându-și brațele fără să-i dea drumul. În secunda următoare, însă, Sugar căzu pe podea, eliberată pe neașteptate.

Ridică privirea spre el, gata să-l repeadă pentru neatenție și să-l amenințe cu tot ce-i trecea prin minte – de la lanțuri până la înfometare – dacă se mai atingea de ea, dar n-ar fi folosit la nimic. Lama spadei lui Jen lucea lângă gâtul lui, unde-i lăsase o dâră subțire de sânge.

Omul-dragon o privi încruntat, dominat de oțelul tăios lipit de gâtul lui. Ochii i se întunecaseră de furie. Își ținea pumnii strânși pe lângă trup.

– M-ai convins, Jen, mormăi el printre dinți. Și-acum, mișcă de-aici până nu te omor fără să vreau.

Când Jen nu se mișcă, îi spuse un șir de cuvinte în chineză, repezi, furioase și poruncitoare.

Răspunsul bătrânului constă în retragerea tăcută a armei, urmată de foșnetul metalic al lamei vârâte înapoi în teacă.

Sugar se ridică încet în picioare, cu toate simțurile activate. Shulan adusese în pragul casei ei doi războinici și un război, nu un invalid care avea nevoie de îngrijiri.

– Am crezut că te aflai aici ca să-l protejezi, îi spuse ea lui Jen, pe un ton în care se amestecau reproșul și prudența.

Shulan îi expusese multe dintre detaliile poveștii lui Jackson, dar prințesa piraților uitase s-o prevină în legătură cu îndemânarea bătrânului chinez. Fragilul Jen era cel puțin la fel de alarmant ca omul-dragon.

– Nu vreau să moară nimeni aici, nici accidental și nici altfel, continuă ea, țintuindu-i cu privirea pe amândoi, ca să fie clar cui i se adresa, deși se îndoia că Jen înțelegea vreun cuvânt.

Bătrânul nu făcu decât s-o privească un moment cu ochii lui de nepătruns, după care făcu o plecăciune scurtă și ieși din bucătărie. Sugar întoarse capul spre omul care continua să domine încăperea. Într-un fel, de la el aștepta și mai puțin.

– Îți curge sânge, îi spuse ea. Stai jos... te rog.

Rugămintea nu exprima decât politețe, își zise Sugar. Nimic mai mult.

Spre marea ei ușurare, Jackson se supuse, așezându-se pe un scaun. Sugar n-avea idee ce-ar fi putut face dacă i se împotrivea.

– Mă duc să... ăă... aduc trusa de prim-ajutor, spuse ea, ocolindu-l pentru a stinge proiectoarele, înainte de a-și continua drumul spre cămară. N-avea de gând să-l mai lase să se îmbrace noaptea în negru.

Reveni peste câteva momente. Puse cutia metalică pe masă și scoase din ea antisepticul și un sul mare de tifon steril. Jackson nu era rănit prea grav, dar Sugar nu voia să riște o infecție.

– Ai aici o adevărată farmacie, spuse el, arătând cu capul spre conținutul cutiei. Ești traficant de droguri sau medic?

– Am o legitimație veche de la Crucea Roșie, răspunse Sugar, iar aici e la fel de valabilă ca o licență medicală.

– Aici, adică unde?

– Aici, repetă ea, fără să-i scape încercarea lui de a-i smulge informații.

Ridică un tampon de tifon îmbibat cu dezinfectant ca să-i curețe rana, dar mâna i se opri lângă umărul lui, supunându-se unui avertisment intuitiv: ar fi fost riscant să-l atingă pe omul-dragon.

Dojenindu-se pentru momentul de slăbiciune, Sugar îi împinse după ureche părul, cu mâna liberă – și imediat se convinse că temerile ei nu fuseseră neîntemeiate.

Nu era periculos la atingere. Era ca sosit din paradis, cald și puternic, senzual și sensibil, plin de vitalitate animalică. Își coborî ochii spre ai lui – și fu capturată de focul verde al acelei priviri. Copleșită, își retrase mâna, lăsându-i părul să cadă la loc, lung până la talie.

Spre lauda lui, Jackson nu-i răspunse cu unul dintre zâmbetele sale răutăcioase. N-o tachină. Sugar aproape că-și dorea s-o fi făcut, orice numai să risipească stânjeneala care o cuprinsese.

– O să usture, se sili ea să-l prevină, cu obrajii înroșiți ca focul.

Jackson nu spuse nimic, mutându-și doar privirea, după ce-i studiase câteva momente ochii, gânditor.

– Nu vreau să mă mai atingi, continuă ea, aplicând peste pansament o fâșie de leucoplast. Dacă-ți ții mâinile acasă, sunt sigură că și Jen va face la fel cu spadele lui. Aici ești în siguranță, așa că n-are nici un rost să ataci oamenii.

– Nu te-am atacat, răspunse el, părând cel puțin la fel de iritat. Te protejam.

Sugar îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– De Henry?

– De un străin. Spuseseși că aici nu mai e nimeni. Numai tu, eu și Jen.

Întoarse capul, privind-o în ochi.

– Să nu mă minți, Sugar, o avertiză el. Și-așa am destule probleme de rezolvat, ca să rămân în viață.

Nimeni n-o mai făcuse vreodată mincinoasă. Era o experiență cu totul nouă și nu foarte plăcută.

– Când eram în bungalou, spuse ea, acolo se găseau numai trei oameni. Nu prea știu de ce s-a întors Henry în seara asta, dar îi cerusem să nu revină până mâine-dimineață.

– De ce?

– Pentru cazul că nu te trezeai până atunci.

– Și ce-ai fi făcut cu mine, dacă nu mă trezeam?

– Ți-aș fi acordat o asistență medicală mai bună.

Jackson îi aruncă o privire dură.

– Cu alte cuvinte, dacă mor, pot pleca.

Sugar se uită la el cu ochi mari, copleșită de concluzia pe care o trăsese.

– Ai fost adus aici ca să fii în siguranță. Trebuie să am grijă de tine. Pot să am, sublinie ea, simțind că era în joc mult mai mult decât mândria ei. Nu ești în nici un pericol, ți-o jur.

Lui Jackson îi scăpă un hohot de râs scurt, ca un lătrat; parcă ar fi făcut-o din nou mincinoasă.

– Nu te mint, insistă ea. Pe Shulan n-o interesează decât să-ți fie ție bine.

Drept răspuns, Jackson înălță disprețuitor o sprânceană ca o aripă.

– Dacă-ți închipui asta, e clar că-ți cunosc prietenii mult mai bine decât îi cunoști tu pe ai mei.

Sugar își regreta cuvintele dinainte suficient pentru a-i oferi o scuză. Omul fusese rănit și capturat. Ar fi fost inutil și meschin să-l insulte.

– Îmi pare rău. Sunt sigură că ai o mulțime de prieteni...

Singurul lui răspuns fu un nou hohot de râs sarcastic.

– I-auzi, i-auzi, ce dulce ești!

– Nu tocmai, replică ea, simțindu-se îngrozitor de prost. Era clar că individul n-avea nevoie de compasiunea ei și n-ar fi stricat să țină minte.

– Nu?

– Nu, accentuă Sugar.

– Aha, deci ai intrat numai pentru bani.

Îl privi neîncrezătoare:

– Ce bani?

– Răscumpărarea pe care o dorește Shulan pentru a mă trage de pe plaja asta înainte ca lacheul maică-sii să mai facă o încercare cu mine.

După un moment de pauză, continuă:

– Și ar face bine să ceară cât mai mult. Cred că instinctele materne ale lui Baolian ar seca de tot dacă ar descoperi vreodată de ce treburi se ține fiică-sa. Regina Dragonilor îmi dorea moartea. N-o să se bucure dacă descoperă că am supraviețuit ambuscadei și cu atât mai puțin când va afla cine m-a ajutat – oricât sunt ele rude de sânge.

– Ai înțeles complet pe dos, replică Sugar, punând trusa medicală pe masă. Shulan te-a salvat din același

motiv pentru care mama ei vrea să te vadă mort: fiindcă ești fiul lui Sun Yi. Nu e vorba de nici o răscumpărare.

– Exact, spuse el tărăgănat, fiind iar clar că nu credea o iotă. Și nici tu n-ai niște picioare de să le viseze toți bărbații când dorm.

Se ridică de pe scaun și se duse la fereastra cu vedere spre promontoriu, lăsând-o în spatele lui, amuțită.

– Tot afară e, umblă creanga de colo-colo.

– Jen, sau... sau Henry? întrebă Sugar, pentru a-i dovedi că nu era buimăcită de concluziile lui.

– Henry, răspunse Jackson, râzând încet. Jen nu umblă creanga, nici fizic, nici mintal. De-asta-i un câine de pază atât de bun. Are tenacitatea și concentrarea unei rachete cu senzori de căldură. Ceea ce e extraordinar, atâta vreme cât nu ești tu ținta.

Înjură grosolan și se întoarse cu fața spre ea, răscolindu-și părul cu mâinile.

– Nu știu unde te-a găsit Shulan, dar te-a ales bine. Atât de-al naibii de bine, încât mă întreb dacă nu cumva drogurile au ajutat-o să-mi descopere fanteziile... fiindcă exact așa arăți. Dar atâta lucru nu e de-ajuns ca să mă țină pe stânca asta.

Dacă așteptase vreun răspuns de la ea, urma să fie amarnic dezamăgit. Sugar nu avea nimic de spus în fața unei declarații atât de jingitoare – sau, cel puțin, așa o considera ea. Cu cât o privea Jackson mai mult, cu atât mai tare o ustura limba să vorbească.

– Te înșeli di-din nou, se bâlbâi ea. Shulan nu cere nici o răscumpărare și are atâta minte încât să nu ceară nimic din ceea ce-mi sugerezi tu.

– Sexul e cea mai veche momeală de pe fața pământului, spuse Jackson, făcând un pas înainte.

– Nu și pe pământurile mele, replică Sugar, făcând la rândul ei un pas înapoi.

Zâmbetul lui vag și expresia de satisfacție care-i întunecă ochii o preveni ce făcuse. Înjură în gând. Nu-și putea permite să-i lase lui avantajul, iar când Jackson făcu încă un pas, Sugar rămase pe loc.

– Trebuie să știi câteva lucruri înainte de a te lăsa să-ți mănânci cina, spuse ea, ținându-și coloana vertebrală mai dreaptă în fața acelei înaintări lente, de animal ieșit la pradă.

– Ca de pildă? arcui întrebător Jackson o sprânceană.

– Te afli la nouă mile distanță de cel mai apropiat țărm locuit. Dincolo de capătul insulei se întinde o strâmtoare oceanică adâncă, numită nu degeaba Aleea Rechinilor, iar tu sângerezi. În locul tău, nu m-ar tenta băile în mare, noaptea.

Și, terminându-și tirada, Sugar se întoarse și ieși pe ușă, abia apucând să coboare de pe verandă înainte ca din bucătărie să izbucnească un șir de înjurături violente.

Capitolul 3

Jackson stătea pe un promontoriu stâncos, în lumina slabă a lunii, privind unduirea valurilor mării. Din spatele lui se auzeau sunetele insulei, țârâituri de greieri și orăcăieli ale brotacilor de copaci. O geană de lumină la orizont vestea apropierea aurorei.

Înfulecase mâncarea pe care i-o pusese în față, orez, fasole și fructe, fără să știe unde și când dispăruseră toate din farfurii. Cel mai mult îi plăcea libertatea de a fi singur, de a mânca nesupravegheat, de a putea circula fără ca nimeni să-l urmărească. Până și bătrânul chinez îl lăsase în pace.

Se putea spune că, în noaptea aceea, el era cel care stătea de veghe. Henry, bețivul, se ghemuise sub o pătură în baraca de lângă bucătărie. Jackson nu aflase despre el altceva decât că avea o slăbiciune pentru

femeia frumoasă dar crudă și lipsită de inimă, numită Carolina. Jen dormea pe o laviță în ghețărie, iar Sugar Caine se afla în dormitorul de lângă cel pe care i-l afectase lui, în vila cu obloane verzi, încercând să doarmă. Lumina care se aprinsese și se stinsese de mai multe ori, răzbătând printre jaluzele, îl înștiința că nu reușea să închidă ochii.

Ciudată și frumoasă femeie-copil... Oare ce-i putuse face lui Baolian?

Ridicând capul, Jackson se întoarse spre casă. Ajunsese în paradis, sau în infern? Încă nu știa, nu știa decât că Sugar Caine arăta mai mult ca un înger decât ca un demon, și avea de luptat cu același diavol ca el.

Lumina se aprinse din nou, iar bătăile inimii lui Jackson se accelerară, spre propria lui surprindere. Ce făcuse Shulan, aducându-l acolo?

* * *

Sugar își încălță sandalele și micșoră flacăra felinarului. Întotdeauna își începea ziua devreme, oricât de scurtă ar fi fost noaptea. Închise ușa în urma ei și se opri un moment pe loc, încheindu-și nasturii. Vântul dinspre nord-est bătuse toată noaptea, împingând cețurile peste ocean. Soarele urma să răsară curând.

Cocorico avea formă de semilună, lungă cam de trei sute de metri. Sugar își croi drum printre bolovani și bălțoace rămase în urma refluxului și, aproape înainte de a-și da seama, ajunse chiar lângă el. Se opri dintr-o dată, plescăitul ultimului ei pas amestecându-se cu zgomotul ritmic al valurilor.

O văzuse. Știa, altfel s-ar fi întors, încercând să se retragă pe furiș.

Stătea deasupra ei, în vârful promontoriului, cu brațele pe lângă trup și picioarele ușor desfăcute, încordate. Vântul zorilor îi lipea hainele de corp, bumbacul subțire dezvăluindu-i mușchii reliefați și pieptul lat. Părul îi flutura unduitor, ca un steag negru. Era imaginea întruchipată a războinicului, puternic și statornic ca marea. În ultimele umbre ale nopții, îi tăia respirația.

– M-am uitat la rechini, spuse el, cu glasul răsunându-i peste foșnetul valurilor.

Sugar dădu din cap, neavând suficientă încredere în sine însăși ca să vorbească. Nu-l dorea acolo, invadându-i sanctuarul și tulburându-i liniștea atât de greu câștigată, aducând înapoi în viața ei violența și dorul. Fugise de violență, o dată, și reușise să scape. Dorul și-l înăbușise și ignorase, îl sublimase, numai ca să supraviețuiască.

– Vino aici, o chemă Jackson. Se apropie o navă.

Degetele i le cuprinseră pe ale ei și o ridică pe promontoriu cu o ușurință surprinzătoare, poziționând-o în fața lui.

– În dreptul capului, spuse, arătându-i cargoul care tăia valurile cam la o milă în larg.

– Nicicând n-ai fi ajuns până acolo.

Sugar încercă să ignore apropierea dintre ei, distanța atât de mică încât îi simțea căldura trupului, în timp ce stăteau amândoi pe stâncile aspre.

– Înot destul de bine, răspunse el ridicând din umeri, fără a-și lua ochii dinspre vapor.

Chiar dacă ar fi reușit, Sugar se îndoia că ar fi obținut altceva decât un glonț din partea comandantului, lucru firesc pentru orice căpitan de a cărui navă se apropia un om, animal sau pește, în toiul nopții.

Un foșnet rapid, și pe deasupra lor trecu prin văzduh o umbră, apoi încă una și încă una. Jackson se apropie și mai mult de Sugar, făcând-o să se întrebe până unde ajungeau instinctele lui protectoare.

Toată insula Cocorico era un sanctuar, un loc unde Sugar nu avea nevoie de nici o protecție – și totuși, până acum Jackson intervenise de două ori în fața câte unei aparente amenințări. Sugar spera numai s-o lase și pe ea să facă același lucru, atâta timp cât se afla acolo.

– Ai cam mulți lilieci în paradis, domnișoară Caine, comentă Jackson, făcând ultimul pas necesar pentru a-și lipi pieptul de spatele ei.

Căldura lui pătrunse prin jachetă și tricou, iar Sugar trebui să-și înfrunte imboldul de a se rezema de el.

– Liliecii roșii au început să sosească săptămâna trecută, spuse ea, migrând spre sud și readucând la trei sute numărul speciilor confirmate de pe insulă. Acum câteva luni, am găsit pe plajă un mic cadavru care părea să aparțină unui liliac Pallas cu limbă lungă. Din păcate, nu mai rămăsese din el suficient ca să poată fi identificat categoric.

Știa că vorbea ca banda sonoră a unui documentar despre mamiferele zburătoare din Indiile de Vest, dar îi era greu să sune natural când își ținea respirația ca să nu-i scape oftatul care i se acumulase în piept.

Norul micilor zburătoare trecea pe alături. Sugar nu-și dăduse seama cât de încordat stătea Jackson, până când acesta se destinse și reveni la poziția inițială.

– Nu-ți plac liliecii? îl întrebă, privindu-l pentru a-i aprecia mai exact răspunsul.

– Îmi plac la nebunie, replică el. Dar încă n-am întâlnit nici o femeie căreia să-i placă.

– A trecut un timp până am învățat să-i plac. Am crescut pe insule, așa că eram obișnuită cu liliecii. Numai nu eram deprinsă ca atât de mulți să trăiască în apropierea mea.

– Și acum?

– Acum îmi spun că, desigur, Creatoarea a făcut liliecii, chiar și pe cei ciudați, la fel cum a făcut toate animalele drăgălașe, ca pisicuțele și cățeii, și pe cele elegante, ca jaguarii și caii arabi.

– „Creatoarea"? repetă el, cu colțurile gurii tresărindu-i într-un zâmbet.

– Ai vreo obiecție, domnule Daniels? întrebă Sugar, cu o privire nevinovată spre el.

– Eu, nu...

Lui Jackson nu-i venea să creadă. Ce noroc – vorba vine! Nu numai că nimerise pe aceeași insulă cu o fantezie sexuală inaccesibilă, dar aceasta mai era pe deasupra și o feministă fanatică. O fi fost pedeapsa pentru păcatele lui din trecut.

– Nu-ți dorești niciodată să pleci de-aici? o întrebă, pe un ton mai aspru decât voise.

Zâmbetul ironic de pe buzele lui Sugar se șterse, făcându-l pe Jackson să se simtă ca un ticălos clasa-ntâi. Nu avea prea multe bucurii în viață, iar el tocmai îi furase zâmbetul.

N-ar fi trebuit să-și permită să fie atât de vulnerabilă.

– Ei bine, eu doresc, declară el, când Sugar nu răspunse nimic.

– Nu poți părăsi insula, spuse ea, întorcându-se cu spatele. Nu există nici un drum, iar dacă încerci să găsești sau să-ți croiești vreunul, nu vei avea decât de suferit.

– Dar tu? o întrebă. Tu pentru ce vei avea de suferit? Pentru că ai ajutat și adăpostit un infractor? Pentru sechestrare de persoană? Sau nu te deranjează că încalci legea?

Cuvintele lui o făcură pe Sugar să se albească la față.

– Ești al dracului de nerecunoscător pentru un om care la ora asta ar fi putut să fie mort, replică ea.

Jackson o privi din nou și râse cu auto-ironie, tot mai tare, până când Sugar se simți complet umilită.

– Ăsta-i adevărul, insistă ea.

– Tu numești asta viață? ripostă Jackson, arătând în jur. Să stai blocat pe o insulă plină de lilieci și înconjurată de rechini?

Privirea pe care i-o aruncă o includea vizibil și pe ea printre respectivele lighioane.

– Eu nu sunt nici liliac, nici rechin.

– Nu? Atunci ce ești, Sugar Caine? O femeie frumoasă cu un nume straniu, care trăiește singură în paradis, ocupându-și zilele cu Dumnezeu știe ce? Sau ești paznica lui Shulan, guvernatoarea penitenciarului ei privat?

– Ăsta nu-i un penitenciar, replică Sugar, încercând zadarnic să-și păstreze obiectivitatea. E casa mea și, ca să fie foarte clar, am destule cu care să-mi ocup zilele. Am o slujbă.

– O slujbă? repetă neîncrezător Jackson.

– Da.

Nu era prea mult, dar îi ajungea ca să-și câștige existența. Nu trăia din mila tatălui ei, nici dintr-a lui Shulan.

Jackson tăcu un timp, privind-o, cu o sprânceană ridicată a îndoială.

– Ei? întrebă el în cele din urmă.

– Grădinăresc, spuse Sugar. Sunt grădinăreasă.

Tăcerea se prelungi din nou, incomod, până când Jackson o risipi cu o remarcă sarcastică.

– O muncă extraordinară, nu mă îndoiesc.

Și porni în jos pe stânci, spre plajă.

Sugar întoarse capul spre mare, refuzând să se simtă lezată de disprețul cu care expediase Jackson singurul lucru care o ajuta să trăiască.

Mary Sue ajunsese dincolo de cap, în drum spre Kingstown. Nu încăpea nici o îndoială că aducea și unele provizii pentru Cocorico, dar lângă insulă nu acosta nici o navă de linie. Henry era singurul care-i aducea proviziile și lua micile pachete cu semințe recoltate de Sugar din speciile tropicale rare pe care le cultiva în grădinile ei. O dată pe lună, o aducea și pe Carolina, pentru câteva zile. Mai rar, tatăl ei își părăsea cabinetul medical, spre a veni în vizite de câte o zi, două, iar mama ei și mai rar. Câțiva botaniști, etnobotaniști și alți cercetători veniseră și plecaseră de-a lungul anilor. Sugar era sigură că aveau să mai vină și alții, la fel de sigură fiind că urmau să plece cu toții.

Nimeni nu rămânea pe Cocorico. Nimeni.

* * *

Jackson ajunsese la treptele plajei, când îl cuprinseră remușcările. Se purtase ca un mitocan. Ar fi trebuit să se întoarcă și să-și prezinte scuzele, dar nimic nu i se părea mai prostesc decât ca un prizonier să-i ceară iertare gardianului. Indiferent dacă-și petrecea zilele grădinărind sau nu, Sugar Caine era totuși cea care-l ținea prizonier pe insula aia stâncoasă, în plină pustietate. Trebuia să existe o scăpare și, până când o descoperea, ea și Jen îi rămâneau dușmani.

Mai rămânea bețivul, Henry.

Nici nu i se formă bine în minte gândul, că-l și catapultă în acțiune. Jackson lungi pasul și urcă treptele câte două, până sus. Bătrânul avusese la dispoziție o noapte întreagă de somn ca să i se risipească aburii romului. Era timpul să-l ia din nou la întrebări. Nu trebuia decât să se asigure că nu-l alarma și pe Jen. Fără nici o armă, era la discreția chinezului.

* * *

Sugar își ștergea cu dosul mâinii o lacrimă îndărătnică, întorcându-se tocmai la timp pentru a-l vedea pe Jackson ajungând în capul scării și luând-o la fugă spre bucătărie.

– La naiba! bombăni ea și porni după el, uitând de lacrimi. Știa ce avea de gând.

Peste câteva minute, trecu pragul barăcii și se opri brusc.

Baraca era goală.

Pătura pe care i-o dăduse lui Henry era făgută ghem, pe un scaun de bambus. Rucsacul de care Henry nu se despărțea niciodată nu se vedea nicăieri.

Mirosul de cafea îi atrase atenția spre bucătărie. Jackson nu avusese timp să fiarbă cafeaua. Probabil că Henry o făcuse, și amândoi erau în bucătărie, gata să se ia la harță. Bătrânul marinar era pe cât de nevinovat, pe-atâta de certăreț.

Încordată din tot trupul, Sugar intră în bucătărie, gata să-i despartă. Dar nu avea pe cine despărți. Îl găsi doar pe omul-dragon, cu cana de cafea aburindă în mână, privind pe fereastră, spre mare.

– Iar m-ai mințit, spuse el fără să se întoarcă.

Sugar scrută bucătăria, apoi se uită în cămară. Lui Henry îi plăceau dulciurile. Nu o dată îl găsise cotrobăind printre proviziile ei, în căutare de zahăr.

Cămara era goală.

– S-a dus, spuse Jackson, când Sugar trecu pe lângă el, în drum spre verandă.

Văzând-o că ieșea fără să-l asculte, strigă în urma ei:

– Nu te deranja! Am căutat eu deja, peste tot, și nu l-am găsit decât pe Jen.

Sugar se uită totuși, apoi reveni în ușă.

– Poate hoinărește pe-afară, spuse ea. Lui Henry îi place să umble creanga.

– Nu. Jen s-a descotorosit de el.

Un fior de teamă o străbătu pe șira spinării.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că toți de pe-aici par să știe cum pot să plece, numai eu nu.

Întorcându-se spre ea, Jackson o măsură cu o privire furioasă.

– În noaptea asta, am umblat peste tot. E ca o fortăreață, cu toate falezele astea, iar ca mijloc de transport n-am văzut nici măcar o plută. Cum a plecat Henry? În zbor? Înot? Teleportat?

Sugar n-avea de gând să-i răspundă. Nu exista decât o singură cale de plecare de pe Cocorico, iar Jen se instalase în ghețăria care camufla vechea ușă a piraților.

Văzând că tăcea, Jackson înjură și se întoarse din nou spre fereastră. Sugar se duse la aragaz și-și turnă o cafea, care era încă fierbinte. Avea puține plăceri în viața ei, iar cafeaua jamaicană Blue Mountain era una dintre ele.

Îl privi peste buza cănii. Jackson nu se clintise din dreptul ferestrei.

– Doamne, nici măcar telefon sau radio n-ai, spuse el, clătinând din cap cu dezgust. În spălătorie nu există alte haine decât ale tale, și-n dormitor sunt tot numai hainele tale. În baracă am văzut o manta de ploaie într-un cui și

o periuță de dinți într-o ceașcă de pe chiuvetă. Din câte mi-am putut da seama, nu primești poștă și nu achiți note de plată. Nicăieri în casă nu există nici o chitanță și nici un cec anulat.

– N-ai nici un drept să cotrobăiești prin lucrurile mele, replică Sugar.

Jackson îi aruncă o privire peste umăr.

– Mda, bine, aici stăm cam prost cu drepturile.

Sugar știa că degeaba l-ar fi contrazis. Oricum făcea numai ce voia el, și n-avea altă cale de a-l opri decât apelând la Jen. Și, având în vedere metodele chinezului, prefera să se ocupe singură de Jackson, decât să-l doftoricească din nou. În fond, nu trebuia decât să ascundă calea de plecare de pe Cocorico – și propriile ei sentimente.

– Totuși, ai plante, recunoscu el, cu un oftat. Sute și sute. Mii, milioane poate.

Se întoarse cu fața spre ea, privind-o contrariat.

– Ți-am văzut camera de pus în ghivece, sau cum oi fi numind-o, lângă baracă. Îmi pare rău pentru ceea ce am spus pe plajă.

Sugar i-ar fi putut azvârli scuzele înapoi în față, la fel cum făcuse și el, dar nu avea o fire răzbunătoare și nu voia să înceapă un nou conflict.

– Am aproape patruzeci de specii pe cale de dispariție, pe care le cultiv tot timpul. Toate celelalte plante sunt indigene, sau sădite de plăcere ori pentru alimentație.

– Tot multe sunt, insistă el, cu un zâmbet ușor. Parcă ai trăi într-o seră scăpată de sub control.

– Nu vei sta mult timp aici, spuse Sugar, sperând să-l încurajeze. Trei săptămâni maximum.

– Și pe urmă?

– Pe urmă se va întoarce Shulan.

– Aș prefera să plec înainte de apariția ei aici.

– Nu te pot lăsa să pleci.

Jackson dădu din cap, neconvins, ca și cum i-ar fi înțeles atitudinea, și luă o înghițitură de cafea. Un moment, Sugar crezu că discuția luase sfârșit, dar imediat Jackson vorbi din nou:

– Am un frate, un frate mai mare. Se numește Cooper. El m-a crescut și sunt destul de sigur că mă crede mort. Era cu mine când am fost împușcat, protejându-mi spatele, în timp ce eu i-l protejam pe al lui. Cred că se simte ca într-un adevărat iad, învinuindu-se singur pentru cele întâmplate.

Cuprinsă de remușcări, Sugar făcu un efort să-i evite privirea. Nu se gândise la familia lui, la alte rude în afara lui Shulan.

– Trebuie să mă lași să plec, Sugar. Nu mă poți ține aici împotriva voinței mele.

– Ce te face să crezi că nu stau și eu aici împotriva propriei mele voințe? replică ea, având grijă să nu se dea de gol prin intonație.

În ciuda eforturilor ei, privirea lui Jackson deveni mai pătrunzătoare, iar în adâncurile ochilor i se aprinse o luminiță de speranță.

– Atunci, ai putea să pleci cu mine, spuse el, încet dar insistent.

Nu, n-ar fi putut. Sugar își puse cana de cafea pe bufet și se îndreptă spre ușa dintre bucătărie și baracă. În prag, se opri. Știa ce-ar mai fi avut de spus, dar ezită, convinsă că vorbele ei ar fi divulgat despre ea însăși mai mult decât dorea să dezvăluie.

Și totuși, trebuia s-o facă.

Se uită în direcția lui, dar nu-l putu privi în ochi. Nu voia să-i vadă speranțele risipindu-se, iar cuvintele erau destul de greu de rostit și fără ca Jackson să privească în ochii ei și să vadă cât de singură se simțea.

– Dacă aș putea să plec de pe insulă, dacă aș avea o viață pe care s-o trăiesc, aș face-o, spuse ea. Dar nu pot și nu voi putea niciodată, iar pentru moment nici tu nu poți.

Capitolul 4

Două zile mai târziu, Sugar nu mai era sigură dacă avea să supraviețuiască apariției lui Jackson Daniels în pragul casei sale. Jackson reprezenta suprema invadare a intimității, un zid de neînlăturat și o forță irezistibilă, toate la un loc.

Transpirând și înjurând în soarele amiezii, Sugar întinse încă un cocoloș de chit peste marginea ultimului geam pe care-l înlocuise. Viața ei era un adevărat vis meșteșugăresc, nesfârșit și veșnic schimbător. Pe Cocorico, tot ceea ce era de metal ruginea, ce era din lemn se deforma, vopseaua se cojea, prin acoperișuri pătrundea apa.

Întreținerea casei și a barăcii era prea dificilă pentru o singură persoană, mai ales dacă acea persoană era mai

familiarizată cu Bactris gasipaes palmae decât cu ciocanul și fierăstrăul. Iar adăugarea îngrijirilor acordate fraților de mult pierduți și semi-sălbăticiți ai altora nu-i ușura cu nimic sarcinile.

După prima noapte a lui Jackson pe insulă, Jen găsise o ascunzătoare de provizii într-o văgăună de deasupra limitei superioare a fluxului. Sugar le dusese pe toate înapoi în cămară, apoi vorbise din nou cu „oaspetele“ ei despre Aleea Rechinilor și nechibzuința oricărei tentative de plecare. A doua zi, Jen descoperise o plută parțial construită, ascunsă în bălăriile și ierburile de la baza falezei. Amândoi își petrecuseră aproape toată dimineața dezmembrând-o. Sugar nu suporta să-și imagineze ce idei i-ar fi putut veni lui Jackson în continuare.

Termină de lipit geamul și își admiră opera. Arăta ca toți dracii. Chiar în acel moment, Jackson Daniels ieși pe verandă. Sugar îi aruncă o singură privire și, văzându-l cum se îndrepta spre ocean, pe care începu să-l privească stând rezemat cu mâinile de balustradă, simți că i se frângea inima.

– La dracu' cu toate...! bombăni ea printre dinți.

Shulan ar fi trebuit să-și dea seama că nu era cazul să-l aducă la ea. Toate fofilările și eschivările ei în legătură cu locul unde se afla fuseseră o pierdere de vreme, căci acum Jackson purta informația scrisă pe piept.

Găsise cutia cu haine pe care Sugar o pusese în camera lui. Ar fi trebuit să aibă atâta minte și să se uite prin ea, înainte de a i-o pune la dispoziție.

Pe pieptul tricoului ales de el ca să-l poarte erau scrise cu litere de-o șchioapă cuvintele: „O culeg pe Sugar Caine în British Windwards“. Boarfa aia ar fi trebuit să ajungă la gunoi de mult, când tatăl ei îl luase la goană pe băiatul care avusese obrăznicia s-o imprime.

Jackson se ridică încet de lângă balustradă și, la fel de încet, privirea lui Sugar se desprinse de fața lui, urmărindu-i părul lung și mătăsos, abdomenul gol și șoldurile înfășurate în pantalonii strâmți.

Doamne, frumos mai era – desculț și viril, acel fiu de pirat. Avea mișcări fluide și controlate, ca ale lui Jen, dar acestora li se adăuga forța tinereții și atracția suplimentară a mușchilor supli și duri, întinși peste un trup eminamente masculin.

Expresia lui Sugar se înăspri. Porni spre baracă, reamintindu-și că îl căuta și o altă femeie, o femeie care avea în minte crima, nu dragostea. Datoria ei era aceea de a-l apăra de Baolian, de a-l îngriji și de a-l lăsa să plece. Nimic mai mult.

* * *

Rezemat de balustrada verandei, Jackson privea spre mare, urmărind apropierea unui val până când acesta se sparse la țărm.

Insulele Windward. Erau în Caraibe. Descoperirea îl șocase. Indiferent ce-și punea în minte, Shulan se făcea întotdeauna luntre și punte. În Marea Chinei de Sud și în Sudul Pacificului existau mii de insule. Ar fi putut alege dintre ele, fără să se îndepărteze atât de mult de casă.

Avea de pus multe întrebări și nu exista nimeni care să-l împiedice să smulgă răspunsurile de la femeia de pe insulă. Numai Jen.

Își atinse ușor tăietura de pe gât. Chinezul era o problemă, dar nu una insurmontabilă, dacă Sugar trecea în tabăra lui Jackson. Shulan nu putea să se fi înșelat cu privire la atracția pe care i-o inspira Sugar. O prevăzuse, o folosise, se bazase pe ea pentru a-l ține pe loc. Văzuse cum se uita la el. Era timpul să se străduiască puțin mai mult s-o atragă pe domnișoara Sugar Caine, nu să se tot certe cu ea și s-o îndepărteze.

Totuși, după felul cum îl părăsise norocul în ultima vreme, se îndoia că o activitate atât de dezirabilă ca relațiile sexuale cu Sugar l-ar fi ajutat să scape de pe insulă.

Ridică privirea dinspre ocean, peste umăr, spre falezele de calcar care se înălțau în spatele lui. Roca era

plină de vegetație și umezeală în unele locuri, sfărâmicioasă în altele. Escaladarea peretelui pentru a descoperi ce se găsea dincolo de faleză trebuia să rămână o soluție de ultimă instanță, înaintea înotului printre rechini.

Ascunzătoarea din Caraibe era o adevărată Grădină a Edenului, neatinsă, plină de viață în pârg, iar cea mai sălbatică vietate din grădină era Sugar Caine. Jackson coborî privirea spre curtea însorită, în căutarea prăzii: o femeie cu față de înger și ochi de culoarea aripilor de turturică.

* * *

Sugar ieși din baracă, ducând un coș pe braț. Ajunsese la jumătatea drumului spre livadă, când își aminti că, ignorându-l pe Jackson, nu prea avea șanse să-l țină sub control. Trebuia să-și petreacă mai mult timp distrându-l, creându-i ocupații, astfel încât să-i rămână mai puțin timp pentru planurile lui de evadare, oricum sortite eșecului.

Mormăind o înjurătură, se răsuci pe călcâie. Continuă să înjure tot drumul prin curte, oprindu-se numai când ajunse destul de aproape pentru ca Jackson s-o poată auzi.

– Bună dimineața! strigă ea urcând pe verandă, cu un zâmbet fals pe față.

– Bună dimineața, răspunse Jackson, cu glasul răgușit de somn și imposibil de seducător.

– În bucătărie e cafea, spuse Sugar fără nici o altă introducere. Eu tocmai mă duceam în grădină. Ai putea... ăă, să iei și tu o ceașcă și să vii cu mine.

Invitația era sfruntat de forțată și nesinceră, dar lui Jackson puțin îi păsa. Era doar recunoscător și surprins că îi fusese adresată.

– Sigur. Pare excelent.

– Perfect, răspunse Sugar, cu un nou zâmbet la fel de prefăcut.

Jackson fu cât pe ce să izbucnească în râs, dar se stăpâni. Nu era nevoie să-i dea de înțeles că-i putea citi gândurile. Mai bine s-o lase să-și facă jocul așa cum voia ea.

– E destul de cald azi.

– O vreme neobișnuită pentru perioada asta a anului.

– Plouă zilnic?

– În fiecare după-amiază, îi confirmă ea.

Conversația muri la fel de repede pe cât se înfiripase. Jackson ar fi trebuit să știe că meteorologia nu l-ar fi dus prea departe. Condițiile din Caraibe erau plicticos de perfecte, plus-minus un uragan, două... După câțiva pași parcurși în tăcere, încercă alt subiect.

– Ai mai primit vreo veste de la Henry?

Privirea pe care i-o aruncă Sugar era în mod vizibil singurul răspuns pe care avea șanse să-l primească.

– Îți mulțumesc pentru periuța de dinți și celelalte, spuse el, încercând o nouă tactică.

– N-ai de ce.

– Și pentru haine, adăugă, privind în jos ca să-i observe reacția.

Merita efortul.

Obrajii lui Sugar se împurpurară, deși ochii îi rămaseră îndreptați cu încăpățânare înainte.

– Ar fi trebuit să mă uit prin cutie.

– Nu-ți face griji. Nu-i cine știe ce informație.

– Exact, replică ea sec, pornind înaintea lui pe treptele casei. E doar o hartă, în fond.

– Mai mult m-a interesat mesajul.

– Aha.

Roșeața din obraji i se intensifică și mai mult.

Jackson o urmă în bucătărie, urmărindu-i cu privirea picioarele, pe toată lungimea. Dumnezeule, delicioasă mai era...!

– Și, cine te-a cules?

Întrebarea o făcu efectiv să se împiedice, agățându-se de o masă înainte de a cădea.

– Nu m-a cules nimeni! răspunse ea cu aprindere, luând o ceașcă din dulapul înalt de lângă aragaz, ca s-o umple cu cafea.

– Bine – atunci, cine crede că te-a cules?

Cafetiera zdrăngăni, când Sugar o puse la loc pe plită.

– Pui cam multe întrebări, replică, în timp ce-și lua coșul ca să plece.

– Care-i problema, Sugar? o întrebă el. Ai ceva de ascuns? Ce anume ți-e atât de teamă că aș putea să aflu?

Afirmația lui o atinse în punctul cel mai sensibil, făcând-o să se oprească. Încercase să se comporte civilizat, dar nu trecuseră nici cinci minute și iar își săriseră la gât.

Coborî ochii spre el.

– Mi-e teamă că m-ai putea băga într-un necaz mai mare decât cele din care te-aș putea scoate eu, iar asta nu are nici o legătură cu viața mea personală.

Buzele lui tresăriră într-un zâmbet, în timp ce-și arcuia o sprânceană, provocator. Din nou avea privirea aceea și, oricât ar fi încercat, Sugar nu-și putea lua ochii de la el.

– Când aveam șaisprezece ani, am cunoscut un tip în Barbados – era mai mare decât mine, avea douăzeci și unu de ani, douăzeci și doi poate – și s-a ținut după mine până acasă. Într-o zi, a intrat în Kingstown îmbrăcat cu tricoul ăsta, iar tata aproape că i l-a smuls de pe el. Crede-mă, n-a stat mai mult decât ca să primească un șut în fund.

– Ce făceai, când ai stat în Barbados?

După un moment de gândire, Sugar conchise că nu făcea nici un rău răspunzându-i.

– În Barbados, am locuit pe plantația de trestie de zahăr a bunicilor mei, care se afla în imediata apropiere a unei mânăstiri. Mulțumit?

Nu era, evident.

– De-acolo ți se trage numele? De la trestia de zahăr cultivată pe plantația bunicilor tăi?

– Nici nu era greu de ghicit, râse ea scurt. Au fost oripilați, și încă mai sunt, dar mamei i-a plăcut la nebunie. Uneori, cred că nu s-a măritat cu tata, doctorul Thomas Caine, decât ca să aibă o fetiță și s-o boteze Sugar. Nici n-au rămas căsătoriți decât până m-am născut eu.

– Părinții tăi sunt divorțați?

– Ce-i asta, „Douăzeci de întrebări"?

Jackson îi adresă un zâmbet nevinovat, pe care Sugar nu-l înghiți nici o clipă.

– Mă interesezi, răspunse el, cu rânjetul lățindu-i-se ca al unui lup. Mă interesezi cu adevărat. E o crimă?

Pe Sugar o străbăteau semnale de alarmă prin șira spinării, așa că la prima întrebare răspunse repede și succint:

– Da, sunt divorțați.

Tocmai se felicita în sinea ei că trecuse cu bine apele trecutului, când Jackson strică totul, continuând:

– Ce s-a întâmplat cu tipul din Barbados?

Lua-l-ar dracu'!

Nu conta, își spuse ea, nu mai avea nici o importanță, cel puțin partea aceea. Iar restul avea s-o urmărească zi de zi, toată viața, indiferent dacă-i răspundea sau nu la întrebare.

– S-a îndrăgostit în schimb de mama mea.

Ridică ușor din umeri, pentru a-și ascunde durerea din inimă, deși nu suferea ca după pierderea unui iubit. Acea durere trecuse de mult.

– Să nu mă înțelegi greșit. Tata n-a știut niciodată, iar mama n-a știut nici că aflasem, nici că înainte mă plăcuse pe mine. În veci nu m-ar fi rănit așa.

– Dar te-a rănit totuși.

Drept răspuns, Sugar ridică o sprânceană. N-avea de gând să-l lase pe Jackson să-i alunge liniștea pe care și-o găsise.

– Ți s-a întâmplat și ție, cumva, să-ți pierzi iubita la șaisprezece ani, în favoarea tatălui tău mult mai arătos și mai sofisticat?

Drept răspuns, Jackson zâmbi, ridicând și el din umeri.

– Nu mi-am cunoscut tatăl niciodată. Cred că am fost primul lucru pe care l-au făcut împreună el și mama mea.

Zâmbetul i se lăți, cu o lucire răutăcioasă în ochi.

– În materie de pierdut iubite, nu cred că mi s-a întâmplat vreodată. Îmi amintesc că am suflat vreo câteva.

Sugar se gândi un moment la cuvintele lui, apoi dădu încet din cap.

– Mda, nici nu mă mir.

Se vedea clar că erau incompatibili. Jackson Daniels era genul de bărbat pe care femeile îl împușcă atunci când sunt părăsite de el. Ea era genul de femeie pe care bărbații o uită a doua zi.

În chip ciudat, această comparație o liniștea. Nu avea de ce să-și facă griji că s-ar fi putut întâmpla ceva între ea și fratele lui Shulan.

– Haide, îl chemă ea, luând o portocală dintr-un coș. De-acum încolo, dacă nu muncești, nu mănânci. Avem de smuls buruienile și de polenizat florile.

– Mă cam pricep la polenizări.

Sugar nu se uită la el, ca să-i vadă zâmbetul; știa că i se așternuse pe toată fața, țanțoș și răutăcios.

– Nici nu mă mir.

Începu să curețe portocala, aruncând cojile în coș.

Jackson o urmă în baracă, sorbind din cafeaua fierbinte.

– Faci cea mai bună cafea pe care am gustat-o vreodată.

– E Blue Mountain jamaicană.

În sfârșit, își spuse ea cu un oftat, ajunseseră la o oarecare normalitate.

– Am auzit de Blue jamaicană, dar până acum n-am băut niciodată, spuse Jackson, privindu-i degetele suple și îndemânatice cum desprindeau ultima fâșie de coajă.

– Henry mi-o aduce, împreună cu alte câteva bunătăți ca asta.

Ridică o felie de portocală, zâmbind, apoi și-o vârî în gură, savurând cu ochii închiși gustul.

– Astea-s cele mai bune pe care le-a cumpărat vreodată, spuse ea când deschise ochii, continuând să zâmbească. Am aici lămâi, dar nu și portocali.

Rupse încă o felie și o duse la gură, după care păru să-și amintească și de el.

– A, iartă-mă. Vrei și tu?

Și îi întinse bucata de fruct în formă de semilună.

Jackson ar fi putut refuza ușor portocala, dar femeia era irezistibilă. Fără a se gândi la altceva decât la faptul că dorea s-o atingă cu buzele, să-i fure un sărut oricum putea, înclină capul și-i luă felia din mână, atingându-i cu dinții vârfurile degetelor.

Putea fi dragoste, își spuse el, privind sumedenia de emoții care-i străbăteau fața, întunecarea neașteptată a ochilor, auzind mica exclamație pe care o scoase, surprinsă, când buzele i se întredeschiseră.

Putea fi dragoste, iar asta putea să-l coste viața.

Capitolul 5

Sugar încremeni, hipnotizată de căldura respirației lui și de umezeala gurii care-i atinsese degetele. Mângâierea lui, căci nu era mai puțin decât atât, și poate chiar mai mult, durase doar câteva secunde, dar Sugar fu nevoită să se abțină de a-l atinge la rândul ei, știind că aceea ar fi fost mărturisirea definitivă.

Jackson înălță capul, iar cascada de păr i se așeză la loc pe piept. Un zâmbet ușor răutăcios îi arcui buzele, în timp ce mesteca.

– Gustoasă, spuse el când termină.

Privirea leneșă cu care o măsură o făcu pe Sugar să se întrebe dacă se referea la portocală sau la ea.

Când ochii îi reveniră spre ai ei, orice urmă de îndoială se risipi. Despre ea era vorba.

– Da, mă rog, Henry a cumpărat destule, așa că servește-te oricând dorești.

Făcu un pas înapoi, strângând coșul la piept.

– Cu portocale, vreau să spun... Desigur.

– Desigur, repetă Jackson, zâmbind și mai nerușinat.

Sugar se întoarse în loc, luând un hârleț de pe suportul de scule.

– Vei avea nevoie de ăsta, spuse ea, aruncându-i-l. Și de asta, adăugă, dându-i și o săpăligă.

– Nu cumva Convenția de la Geneva prevede ceva în legătură cu obligarea prizonierilor de a presta munci manuale?

– Insula nu e afiliată Convenției de la Geneva, replică Sugar, adăugând și o greblă.

Doamne, Dumnezeule, nu făcuse decât să-i sărute vârfurile degetelor, și tremura toată pe dinăuntru, de parcă deja ar fi început să facă dragoste cu ea!

– Azi vei sta în grădina de zarzavaturi. Eu am să mă ocup de polenizarea plantelor exotice.

În spatele ei, Jackson râse încet.

– Și cu albinele ce s-a întâmplat? Polenizarea nu era datoria lor?

– Cam duc lipsă de albine în momentul de față, iar unele plante au nevoie de insecte care aici nu se găsesc. Ca să fiu cât mai sigură, polenizez tot ce pot.

Își luă foarfecele de grădină, punându-le în coș lângă mănuși, și trase discret aer în piept, ca să se calmeze, înainte de a-l privi peste umăr.

– Vom începe în grădinile de sus, coborând de-acolo.

– Ce s-a întâmplat cu albinele? întrebă din nou Jackson, potrivindu-și pasul după al ei, în timp ce părăseau baraca, pornind pe cărare.

– O catastrofă naturală.

În aer liber, având mai mult spațiu între ei, Sugar își mai regăsi întrucâtva controlul.

– Într-o după-amiază, m-am dus la fagure și le-am găsit moarte pe toate – sau, aproape toate. Cred că au consumat nectar toxic de la vreuna dintre speciile pe cale de dispariție, incompatibil cu organismul lor.

– Nectar toxic? Sună ca o povestire science-fiction, comentă Jackson.

– A, de știință nu mă plâng. Chimie. Avem de-a face cu un război chimic pe scară foarte extinsă, îi explică Sugar, arătând cu un gest larg spre toate minunile botanice din rezervația ei, singurul loc unde regnul vegetal își revendicase o victorie decisivă.

Plante agățătoare scăpate de sub control înconjurau toată curtea și se cățărau pe trunchiurile copacilor. Liane se încolăceau printre crengi, șerpuiau prin bălării și pe pământ, legând verdeața de toate nuanțele și formele într-o fotosintetizatoare rețea vie.

– Fiecare plantă își prepară compușii necesari pentru a-i asigura supraviețuirea, pe toate căile disponibile, continuă ea. Substanțe chimice cu rolul de a atrage, de a respinge, a ucide uneori, a vindeca alteori.

Multe dintre speciile pe care le cultiv sub bogate în alcaloizi sau în uleiuri esențiale, surse ale multor medicamente.

Era atât de frumoasă și fermecătoare, încât lui Jackson i se frângea inima doar privind-o.

– Când eram mic, în Hong Kong, spuse el, medicul nostru folosea multe tratamente cu plante, câteodată arzându-le ca să le inhalăm fumul, sau turnându-ne pe gât fierturi.

– În Hong Kong? întrebă Sugar, cu o privire piezișă. Shulan mi-a spus că ești american.

– Cooper m-a dus înapoi în Asia ca să locuiesc la mătușa noastră, când eram încă destul de mic. Viața cu tatăl lui, la San Francisco, după ce a murit mama noastră, a fost un iad. Bătrânul părea să mă urască tot mai mult cu fiecare zi.

– Pentru că erai fiul altui bărbat?

Sugar știa că se amesteca în viața lui personală la fel de nerușinat cum făcuse și el mai devreme – dar și pe ea o interesa; o interesa enorm.

– A contribuit și asta, dar ceea ce l-a înfuriat cu adevărat a fost faptul că nu-mi putea ascunde situația de fiu din flori al unui chinez.

– Al lui Sun Yi?

Spre surprinderea ei, Jackson râse.

– Mai mult ca sigur, Shulan așa vrea să creadă.

– Dar tu nu crezi?

– Chiar dacă aș crede, asta n-ar schimba cu nimic ceea ce sunt, sau cine sunt. Cooper m-a crescut. Dacă sunt fiul cuiva, al lui sunt.

– E cu mult mai mare decât tine?

– Cu zece ani. Nu e prea mult, dacă-ți închipui un băiat de șaisprezece ani cărând de capul lui un copil de șase ani până în cealaltă parte a lumii, fără luxul biletelor de avion.

– V-ați dus cu vaporul? întrebă ea, aruncându-i o privire neîncrezătoare.

– Cu mai multe nave de marfă, răspunse Jackson, în timp ce scotea din buzunar o bucată de pânză roșie pe care Sugar o recunoscu ca fiind manșeta ruptă a unei vechi bluze groase de-a ei. Cooper a muncit în schimbul locurilor la bord și al mâncării, continuă el, strângându-și părul cu o mână.

Își introduse coada în manșeta roșie, apoi răsuci panglica improvizată, strângând-o încă de două ori în jurul părului. Sugar îi urmărea mișcările fluide și sigure ale mușchilor.

Era mai ispititor decât orice ființă pe care o văzuse vreodată în viața ei, colorat ca un tucan toco, cu banda roșie peste părul de abanos și cu verdele spuzit cu chihlimbariu al ochilor, mlădios și puternic ca felinele mari care-și pândeau prada în pădurile Amazonului.

Următorii pași îi purtară până într-un desiș de inimă-purpurie și viță-de-jad, două dintre speciile indigene de

pe Cocorico. Sunetul valurilor rămăsese în fundal, acoperit de cântecele păsărilor și zumzetul insectelor. Jackson nu era pentru ea, își spuse Sugar. Nu era pentru ea și ar fi făcut bine să nu uite niciodată.

– Cred că, la șase ani, erai cuminte ca un înger, dacă ai supraviețuit traversării Pacificului cu un cargobot.

– Eram un drac scăpat din iad, râse Jackson. Dar Cooper, încă de la șaisprezece ani, era un zbir dat naibii.

Făcu o pauză, ca și cum și-ar fi cântărit cuvintele, apoi continuă cu o expresie mai gânditoare:

– A băgat cuțitul într-un om pe un vapor, pentru că individul mă înghesuise într-un colț al sălii mașinilor, ca să mă... în fine, să-mi facă ceva urât. Cooper i-a spintecat spatele, de la un umăr la altul, și i-a spus că dacă-l mai prinde vreodată în aceeași încăpere cu mine, îi scoate inima din piapt.

Rupse o frunză de ferigă și i-o întinse lui Sugar, cu un gest care-i apropia unul de altul prea mult pentru liniștea ei sufletească.

– Mi-a făcut o impresie extraordinară.

– Cred că erai îngrozit, comentă ea, reușind cu un mare efort să nu-l atingă la rândul ei, în semn de compasiune.

– Din câte-mi amintesc, eram nu atât speriat, cât nedumerit. Nu înțelegeam ce spunea individul că voia și, mai ales, cum de îmi zâmbea și-mi gângurea vorbe de alint, când în același timp părea atât de diabolic.

Imaginea pe care i-o inspirau cuvintele lui atinse o coardă sensibilă din sufletul lui Sugar. Își amintea mirosul răului: era mirosul lui Fang Baolian. Se cutremură.

– A fost în regulă, Sugar, serios, o liniști el, atingând-o pe umăr – gest care o surprinse prin schimbarea emotivă subtilă pe care o sugera. Nu mi-a făcut nimic.

– Te-a mai hărțuit? întrebă Sugar.

– Nu. A debarcat în primul port.

Zâmbetul satisfăcut care-i însoți răspunsul trezi imediat bănuielile lui Sugar.

– De ce?

– Păi, nu numai deoarece Cooper jurase să-i smulgă inima, recunoscu el, cu un zâmbet și mai lat, ci și pentru că, înțelegând din atitudinea lui Cooper cu cine aveam de-a face, m-am gândit să-l tai și eu puțintel și, având numai șase ani, îl nimeream întotdeauna mai jos de talie. Odată, n-a lipsit mult să-l castrez.

Reacția lui Sugar fu un hohot de râs spontan. Cuvintele lui Jackson nu fuseseră numai îngrozitoare, ci și amuzante.

– Eram un adevărat virtuoz al tacticii lovește-și-fugi, continuă el. Așteptam pe pasarele, ascuns în umbră și, ori de câte ori se apropia, dădeam în el cu briceagul și o luam la sănătoasa, zbierând ca din gură de șarpe după Cooper.

Râsul ei se stinse, dar nu și respectul.

– Mă mir că nu v-a omorât pe amândoi în somn.

Jackson o privi, continuând să zâmbească, mai cinic însă.

– A încercat, și nu o dată, dar Cooper era întotdeauna mai rapid și mai ucigător. Nu ne-a lăsat nici cel mai mic semn, nici unuia dintre noi, dar până am ajuns în primul port era deja cusut prin vreo șase locuri.

– Cred că tu și Cooper sunteți foarte apropiați.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Sugar își dădu seama cât de puțin spuneau.

– Poate prea apropiați, murmură Jackson redevenind serios. Îl cunosc pe Coop și știu că ar fi capabil de orice ca să mă răzbune.

– Chiar de orice? întrebă Sugar.

Jackson se opri pe cărare și o întoarse cu fața spre el, apucând-o cu ambele mâini de umeri.

– Ar fi în stare să lupte până la moarte, Sugar, și nu pot accepta asta. Dacă nu te lasă inima să-mi dai drumul să plec, trebuie să iei legătura cu el și să-l anunți că sunt viu. Am încercat o dată, din Hong Kong, dar am fost întrerupt înainte de a fi apucat să spun mai mult decât numele lui. Răspunsese la telefon o femeie, o voce pe care n-o mai auzisem, așa că nici măcar nu știu dacă el a aflat. Dar nu-l pot lăsa să moară din cauza mea, mai ales când ar fi degeaba. Sunt viu, Sugar, și vreau ca fratele meu să rămână și el viu.

În timp ce vorbea, o strângea tot mai tare, apropiindu-și fața de a ei. În glas i se simțea o durere neprefăcută.

– Fă asta pentru mine, îi ceru el, și n-am să te fac răspunzătoare pentru nimic altceva ce-ar putea să se întâmple.

Nu fusese nevoie să adauge aceste ultime cuvinte. Dacă-i spunea lui Cooper Daniels că fratele lui trăia, Sugar nu și-ar fi călcat cuvântul față de Shulan. Problema era că ar fi spart tăcerea radio, nemulțumindu-și tatăl, dar trebuia s-o facă.

– Dacă nu mă urmărești, până la căderea nopții va ști, îi promise ea, întorcându-se în loc ca să pornească pe cărare.

Jackson o lăsă să plece, simțind că i se luase o greutate de pe umeri. Cooper avea să-și iasă din minți, aflând că fratele lui era viu, dar fără a ști unde, nici când, cum sau dacă urma să fie eliberat vreodată. Jackson, însă, își petrecuse toată viața scoțându-l din minți pe Cooper. Această parte nu-l deranja deloc, atâta vreme cât Cooper era în viață.

* * *

Sugar se duse mai întâi în dormitor, unde luă de pe raftul de sus al debaralei o cutie încuiată. În cutie erau obiectele personale ale lui Jackson: portofelul, un bon

de la spălătorie vechi de patru luni, niște mărunțiș, o închizătoare-carabină, un pistol și un bilet de teleschi folosit. Pistolul era încărcat.

Cu un sentiment de vinovăție, îi deschise portofelul. Informația de care avea nevoie era simplă, ar fi fost de ajuns doar un număr de telefon sau de fax, chiar și o adresă. Nu-l întrebase, pentru că nu voia să-i dea de înțeles în ce fel urma să ia legătura cu fratele lui. N-avea chef ca Jackson să scormonească toată insula în căutarea mijlocului ei de telecomunicații – o stație radio de comunicare navă-sol, cumpărată la mâna a patra, pe care o ascunsese sub podeaua cămării în ziua sosirii lui. Nici chiar Jen nu știa de existența ei.

Deschise portofelul, pregătită să fie eficientă și obiectivă. Praful se alese de intențiile ei, când primul obiect care căzu fu un prezervativ. Plicul era vechi, îndoit și aproape șters, astfel încât abia se mai distingeau cuvintele imprimate: „În caz de incendiu, rupeți".

Fără voie, Sugar zâmbi.

Restul conținutului era mai puțin amuzant. Văzu o fotografie recentă a lui Jackson cu o femeie. Colțurile hârtiei erau încă ascuțite și curate, iar imaginea clară – și ce mai imagine! Femeia era înaltă, blondă, îmbrăcată într-o rochie mini cu paiete, iar Jackson purta smoking. Părul femeii era la fel de lung ca al lui, ajungându-i până la talie, ca o cascadă de aur. Formau cel mai frapant cuplu pe care-l văzuse Sugar vreodată.

Puse fotografia deoparte, întrebându-se dacă superba blondă simțea lipsa lui Jackson noaptea, chinuită de întrebări – unde se dusese amantul ei, dacă avea să se mai întoarcă vreodată... Și totuși, Jackson îi ceruse să-l contacteze numai pe fratele lui, nu și pe altcineva.

Mai găsi în portofel mulți bani, credit carduri și business carduri, și o mulțime de documente de transport naval. Judecând după titlurile atașate numelor de bărbați și femei de pe carduri, Jackson Daniels nu era un vânător de recompense de două parale. Se ocupa de președinți și directori ai celor mai mari corporații și federații de transporturi navale. Unele dintre însemnările adăugate cardurilor conțineau numere de telefon cu mențiunea „linie privată".

Cardul pe care-l căuta se afla într-un compartiment separat al portofelului și purta cuvintele: „Daniels Limited, Investigații maritime, Jackson Daniels". În spatele acestuia mai era unul: „Daniels Limited, Investiții, Jackson Daniels". Ambele prezentau aceeași adresă și număr de telefon din San Francisco, California. După cardul firmei de investiții găsi două carduri scrise cu ideograme chinezești. Mai existau două în arabă, două în spaniolă, franceză, germană, și altele, în limbi pe care nu putea decât să le ghicească. Categoric, Jackson Daniels era mai mult decât un simplu vânător de recompense; era om de afaceri la nivel internațional.

Descoperirea acestui lucru o neliniști. Poate că avusese dreptate în acea primă noapte, pe plajă, când îi spusese că risca să ajungă în fața unui tribunal internațional, pentru că-l ținea captiv. Numai un singur lucru mai rău ar fi putut să i se întâmple.

Să fie găsită de Baolian.

Cu portofelul în mână, încuie la loc cutia și o puse înapoi pe raft. Existența unui pistol pe insulă nu-i risipea deloc neliniștile. Armele de orice fel implicau necesitatea de a fi folosite, iar Sugar se străduise din greu pentru a realiza o securitate completă pe Cocorico. Situația se schimba mai repede decât i-ar fi convenit ei.

De asemenea, nu-i plăcea necesitatea de a-i cere tatălui ei să-i telefoneze lui Cooper Daniels și să-i spună că fratele lui trăia. Inima lui Thomas Caine merita altceva, nu o adâncire și mai cumplită în haosul adus de Sugar în viețile lor, iar mama ei, cu siguranță, nu merita și alte suferințe. Nici nu se putea pune problema s-o sune. Dacă avea noroc, la apelul radio urma să răspundă Carolina, dar în ultima vreme norocul o cam părăsise.

Capitolul 6

După trei zile de lucru împreună, Sugar și Jackson se înscriseseră într-o anumită rutină.

– Când termini de amestecat îngrășămintele, poate pui puțin și la roșii, spuse ea.

Aceasta era rutina lor: Sugar dădea ordinele, Jackson le aplica. De obicei.

Jackson scoase un sunet evaziv, privind maldărul de vegetație în descompunere pe care i-l repartizase Sugar.

– Să știi că stând rezemat în hârleț n-ai să termini treaba.

– Corect, îi dădu el dreptate, dar fără să facă nici o mișcare.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea, pășind peste straturile pe care le plivise.

– Aici nu mai e nimic viu.

Lucrau de câteva ore, mai mult în patru labe, poziție cu care Jackson fusese nefamiliarizat până când Sugar îl pusese la muncă. Fusese transformat din vânător în grădinar, fusese îmblânzit. Era lac de năduşeală, îl dureau toți mușchii și nu putea pricepe cum era în stare Sugar să continue.

– Cum să nu fie? replică ea. Cam un miliard de bacterii și câteva sute de mii de gângănii.

Privi grămada, apoi îl măsură pe Jackson cu o căutătură piezișă.

– Nici o grijă. Cred că ești în siguranță.

– E mai mare decât o bacterie, Domnișoară Știe-Tot, răspunse el, cu aceeași ironie. Pare să fie un șarpe.

Sugar se apropie cu un pas, uitându-se pe lângă el.

– Mă îndoiesc. O insulă e un ecosistem destul de închis. Nu cunosc chiar toate plantele și animalele de pe Cocorico, dar crede-mă, un șarpe nu mi-ar fi scăpat.

– Cocorico?

– Insula asta din Windwards pe care te afli – și, nu, n-ai s-o găsești trecută pe nici o hartă cu numele ăsta. Și-n plus, într-o grămadă de plante tropicale putrede e prea cald pentru șerpi.

– Pentru ăsta nu e prea cald.

Jackson împunse mormanul, și ceva se mișcă într-adevăr, ascunzându-se printre cojile de zarzavaturi curățate și gunoiul de grădină.

Surprinsă, Sugar înjură, încercând să se îndepărteze. Se împiedică, iar Jackson o apucă automat cu brațul de talie, prinzând-o. Se agăță și ea de umărul lui, cu ochii mari, ațintiți asupra grămezii de putregaiuri. Inimile le bătură împreună, preț de câteva secunde, înainte ca Sugar să-și recapete calmul, spre marele lui regret. Un moment, crezuse că-i venise și lui apa la moară.

– Îmi pare rău, spuse ea, cam sufocată încă, desprinzându-se de el. Nu știu ce m-a apucat.

Jackson își destinse brațele, dar nu-i dădu drumul complet. Dintr-o dată, îi venise o idee cu totul nouă despre povestea lui Adam și a Evei. Putea să jure că Adam îi ceruse lui Dumnezeu să pună un șarpe în grădina raiului, cu speranța ca Eva să se cuibărească lângă el. Nimeni nu era de vină că Eva se dovedise mai șireată decât o crezuse cineva.

Mai împunse o dată maldărul.

– Nu mai face așa! țipă Sugar. Ai să-l ațâți...

Încheie cu încă o înjurătură înăbușită, când animalul răspunse printr-o mișcare laterală care făcu resturile să se clatine ca sub efectul unui cutremur de gradul șase. Grămada se mai mișcă de două ori, apoi rămase încremenită.

– Ai citit „Dune“? întrebă ea, strângându-i cămașa între degetele albite.

– Mda. De două ori. Viermii gigantici de nisip, de pe Arrakis.

– Cam așa arăta, nu crezi?

– Cam așa...

– Chiar l-ai văzut?

– Nu, dar se mișca exact ca un șarpe, unul mare.

Jackson simți cum o străbătea un fior pe șira spinării și se întoarse să-i vadă fața.

– Nu ți-e frică de șerpi, nu-i așa?

– Nu, răspunse ea dându-i drumul, cu un râs tremurător. Îmi pare rău – că m-am agățat de tine, vreau să spun. M-a luat prin surprindere, atâta tot.

Privi prudentă spre putreziciuni.

– N-am mai văzut niciodată un șarpe aici.

– Nu există nici o specie indigenă?

– Nu. Nici una. Peste tot prin Indiile de Vest sunt șerpi, numai aici nu, continuă ea cu explicațiile. Prefer să nu mă gândesc de unde o fi putut veni ăsta.

Jackson se uită dincolo de grădina de zarzavaturi, spre cealaltă parte a pârâului limpede și cald format de cascadă, unde creșteau plantele sălbatice. Toate șansele sale depindeau de a o atrage de partea lui și tocmai i se ivise o ocazie.

– De unde îți obții plantele, speciile pe cale de dispariție?

– De pe Amazon, în majoritate.

Dând din cap, Jackson împinse absent mormanul de putreziciuni. Era mai bine să nu facă dragoste cu ea. Avea de gând să plece de pe insulă imediat ce găsea o cale.

– Ei, atunci ai de unde alege.

– Un pui de boa?

– Sau o coadă de anaconda.

– Un fer-de-lance.

– Dacă ai noroc. Un bushmaster, dacă n-ai.

– Poate că doar părea mare.

Jackson râse.

– Da, și poate ar fi bine ca Jen și cu mine să punem de-o vânătoare de șerpi.

Sugar îl privi în ochi.

– N-aș avea încredere să vă las pe tine și Jen nici să căutați ouă de Paști împreună, iar aici vânătoarea e interzisă, chiar și când e vorba de șerpi renegați.

Râzând din nou, Jackson o apucă de bărbie, cu blândețe. Pielea ei era ca satinul la atingere. I se opri respirația, în timp ce privea, fascinat, cum i se întredeschideau buzele.

– Singura ființă de pe insula asta în apropierea căreia nu poți avea încredere să mă lași ești tu, spuse el, încercând fără succes să vorbească pe un ton glumeț.

Cerul se întuneca treptat în jurul lor, amenințând a ploaie. Totuși, Jackson ezită înainte de a-i da drumul,

lăsându-și mâna să cadă pe lângă trup. Începură să cadă primele picături, calde, stropindu-i capul și umerii.

– Ploaia asta pare să înceapă în fiecare zi tot mai devreme și să dureze tot mai mult, spuse el, privind cum strălucirea nerăbdătoare din ochii ei se ștergea. Voise să fie sărutată, iar el n-o făcuse. Jackson nu știa care dintre ei era un prostănac mai mare.

– Se apropie luna plină, răspunse Sugar, întorcând capul, cu genele coborâte. Pe Cocorico, ploile urmează un ciclu lunar. Înaintea nopții cu lună nouă nu plouă deloc.

– Din nou ficțiune științifică? întrebă el, gândindu-se că nimerise într-un loc miraculos de straniu.

– Mai degrabă realitate științifică.

Ploaia stropea cămașa lui Sugar, lipindu-i-o de sâni și făcându-l pe Jackson să i se usuce gura.

– Am putea să întrerupem pentru ziua de azi, spuse ea, împingându-și părul cu degetele. Șuvițele din jurul feței i se umeziseră deja, udându-se tot mai tare de la o clipă la alta.

Jackson era gata să-i dea dreptate, când cerul își desfăcu băierile, dând drumul unui adevărat potop. Instinctiv, o apucă de mână și o luă la fugă spre copaci.

Abia când ajunseră la adăpost, Jackson își dădu seama că Sugar înjura. Avea un repertoriu destul de

limitat, dar în fond ea nu-și petrecuse prea mult timp prin porturi, cu niște oameni pe lângă care marinarii obișnuiți păreau niște țânci de grădiniță.

– Dacă te saturi vreodată să tot spui „la naiba“, te-aș putea învăța eu vreo câteva cuvinte noi, se oferi el, ștergându-și apa de pe față.

– Nu, mulțumesc... la naiba...

– Sau, te-aș putea învăța să înjuri în franceză.

Știa din experiență că femeilor le plăcea limba franceză. Le făcea să reacționeze.

– Nu.

– Nu-mi vine să cred că te-ai bosumflat din cauza unei ploi. Doar plouă zilnic...

Terminând cu ștersul apei de pe față, începu să-și stoarcă poalele cămășii.

– Nu e numai ploaia, răspunse ea misterios.

– Musonul?

Sugar clătină din cap.

– Potopul lui Noe, ăla de patruzeci de zile și patruzeci de nopți?

– Nu.

– Atunci, care-i problema?

– Când plouă așa cu mai puțin de-o săptămână înainte de luna nouă, toată insula se înconjoară cu cețuri, mai ales noaptea și dimineața în zori.

Jackson nu se osteni să menționeze din nou teoria despre science-fiction.

– Era ceață și în dimineața când am venit eu. Nu mi s-a părut chiar atât de rău.

– Vorbesc despre cețuri dese, despre negură. Negura e atât de deasă, încât...

Se întrerupse, când diluviul încetă la fel de repede pe cât începuse. Continua să plouă, dar stropii erau mai rari, aversa torențială încetase. Sugar aruncă o privire de sub adăpostul verde al pădurii, apoi ieși. Când ajunse în spațiul liber, întoarse capul spre el.

– Poate că de data asta m-am înșelat. Nu-ți mai face griji.

Jackson nici nu se gândea să-și facă griji din cauza ceții. I-ar fi putut spune că negura era ultima dintre actualele lui probleme, dar Sugar nu stătu pe loc atâta cât să-i lase timp să spună ceva.

* * *

– De ce se numește insula asta Cocorico? întrebă Jackson, trecându-și degetul prin aburii laptelui fiert pe care Sugar i-l turna în ceașcă, peste cafea. Din cauza nucilor de cocos?

– Nu, răspunse ea, privindu-l cum își lingea degetul; își drese vocea. Un cocorico e o specie de pasăre, din aceeași familie cu chachalaca.

Jackson luă ceașca și sorbi o înghițitură, ținându-și cu mâna cealaltă părul pe care tocmai și-l împletea într-o coadă.

– E bună, foarte bună.

– Mă bucur că-ți place. Uneori, pun și ciocolată, dar acum mi s-a terminat.

– Când vei mai primi?

– Peste câteva săptămâni.

Fusese gata să spună: „Abia după ce-ai să pleci tu", dar se oprise la timp. Nu voia să-i amintească de încă un lucru asupra căruia el nu avea nici un control.

– Vrei să spui că sunt sechestrat aici fără ciocolată?

Deznădejdea din glasul lui îi aduse pe buze un zâmbet șovăielnic.

– Dacă eu pot supraviețui fără ciocolată, poți și tu.

– Nu știu, Sugar... Nu mă cunoști. Eu și ciocolata suntem foarte apropiați.

Încerca atât de tare să se poarte firesc și prietenos, încât o făcea să se simtă ca într-o misiune de caritate. Ar fi fost o greșeală îngrozitoare să se sărute, dar cel puțin ar fi putut avea bunul simț de a nu se arăta vesel.

– Nu poți fi mai îndrăgostit de ea decât sunt eu, spuse Sugar, și totuși rezist, de la un transport la altul. Deși, de obicei, nu mi se termină atât de repede.

– Ce s-a întâmplat de data asta? Ai lansat un maraton al consumului de ciocolată? întrebă Jackson, în timp ce-și lega coada cu un șiret și și-o arunca peste umăr.

Sugar nu mai văzuse niciodată un păr atât de superb la un bărbat. Pe lângă el, șuvițele ei scurte arătau aproape jalnic. Cu un gest jenat, își trecu degetele prin păr, încercând să-și înfoaie buclele.

– Nu, răspunse ea, oftând, după ce se convinse că era imposibil să-și tapeze câțiva centimetri de păr blond astfel încât să arate ca un voal mătăsos. Henry, asta s-a întâmplat. De obicei, vine de două ori pe lună, dar cred că s-a îndrăgostit de Carolina, așa că trece ori de câte ori e ea aici. Și de fiecare dată când apare, îmi mai dispare din ciocolată...

– Carolina cine e? întrebă Jackson, iar lui Sugar îi veni să-și dea una peste gură.

– O prietenă, spuse ea pe un ton menit să descurajeze oricare alte întrebări.

Jackson nu-i remarcă intonația, sau preferă s-o ignore.

– Henry spune că e frumoasă și crudă.

Era o descriere atât de surprinzătoare încât o făcu să râdă, ușurată în același timp că Jackson știa deja despre Carolina. Făcuse o greșeală, într-adevăr, dar nu-i dezvăluise nici o noutate.

– Carolina, crudă? Doamne, rău trebuie c-a mai pățit-o Henry, comentă Sugar, rezemându-se de spătar, în timp ce lua o sorbitură de cafea.

– Ce șanse are cu ea? se interesă Jackson.

Sugar clătină din cap.

– Nici una. Carolina a mai fost măritată cu un beţiv. Noroc că, aşa cum se întâmplă de-atâtea ori, ăla a fugit cu alta. Carolina înalţă în fiecare seară rugăciuni de recunoştinţă şi nici moartă nu şi-ar mai lua un nou beţivan.

Văzând că Jackson nu se repezea imediat să-i pună încă o întrebare, Sugar îşi îngădui să se relaxeze.

Îi înţelegea nevoia de explicaţii. Jackson încerca să-şi reconstituie noua lume, dar Sugar se temea de acele scăpări afurisite, care-o făceau să-i dea mai multe informaţii decât era prudent. Libertatea lui Jackson se afla la mai puţin de o sută de metri de casa ei, de cealaltă parte a falezei. Dacă descoperea uşa piratului, putea foarte simplu să plece, să ia barca şi să se facă nevăzut.

Şi avea s-o facă. Sugar nu se îndoia. Cocorico nu era destul de mare ca să-l ţină pe loc. În unele zile, şi-n unele nopţi în ultima vreme, abia o mai ţinea şi pe ea locului.

Aruncă o privire spre el, pe furiş, şi-l văzu privind-o lung, cu o intensitate care o făcu să roşească.

– Asta ţi s-a întâmplat şi ţie? o întrebă el pe un ton tăios, din care dispăruse orice intonaţie prietenoasă. Soţul tău a fugit cu Baolian, iar ea a vrut s-o înlăture din drum pe fosta lui nevastă?

– Nu.

Mâinile lui Sugar se strânseră pe ceașca de cafea. Ar fi trebuit să râdă de întrebarea lui ridicolă, dar tonul aspru pe care-i vorbise o împiedica.

– A părăsit-o vreun amant de-al ei pentru tine?

În cuvintele lui se simțea o anumită ezitare, ca și cum întrebarea l-ar fi dezgustat.

Sugar nu-i răspunse. N-avea de gând să lase tensiunea și furia să strice o zi atât de plăcută. Se ridică să plece, dar în clipa următoare Jackson o apucă de braț.

– A părăsit-o vreun iubit pentru tine? repetă el.

Strânsoarea nu era dureroasă, ci doar suficient de puternică pentru a o asigura că n-avea să plece nicăieri.

– Nu, răspunse ea, străduindu-se să nu se zbată.

Mâna lui Jackson se relaxă abia simțit.

– Spune-mi ce legătură ai cu Baolian, îi ceru el, și nu încerca să minți. Am să mă prind. Oamenii cu care am eu de-a face sunt cei mai abili mincinoși din lume.

În ciuda pericolului real pe care-l reprezenta el, Sugar îi aruncă o privire nemulțumită.

– Eu nu fac parte dintre oamenii cu care ai tu de-a face de obicei. Și-acum, dă-mi drumul.

– Când ai să-mi spui de ce ești aici.

– Nu te privește.

Se înșela, își spuse Jackson, ceea ce nu-i convenea nici lui.

– Tot ceea ce are legătură cu tine mă privește și pe mine, spuse el rezemându-se de masă.

Ajunsese la capătul răbdării. Baolian era o viperă și o ținea pe această femeie în puterea ei. Voia să știe de ce. Și n-avea de gând să-i dea drumul până nu afla.

– Am să țip după Jen!

Amenințarea era serioasă și convingătoare, dar Jackson n-o înghiți.

– Nu-l amesteca pe Jen în povestea asta. Ne privește numai pe noi doi.

Sugar își coborî genele, într-o atitudine învinsă – sau, cel puțin, așa i se păru lui. Ar fi trebuit să se aștepte. Femeile aveau armele lor, iar ale ei tăiau până la os.

– Shulan nu te-ar fi adus aici, dacă ar fi existat riscul să-mi faci vreun rău, și am încredere în judecata ei, spuse ea, ridicându-și ochii cenușii spre ai lui. Aici trebuie să fiu în siguranță, Jackson. Nu mi-o lua și pe asta.

Vorbea încet și cu deplină convingere, făcându-l să se simtă rușinat, lucru pe care Jackson l-ar fi crezut imposibil înainte de a nimeri pe insula ei. Le făcuse rău multor oameni, și totuși se simțea mai puțin vinovat decât pentru simplul fapt că o ținea de încheietura mâinii.

Îi dădu drumul și se lăsă să cadă la loc pe scaun, privind-o cum pleca și întrebându-se ce altceva îi mai luase. Nu-i venea în minte nimic, sau în orice caz nimic important.

După plecarea ei, Jackson rămase singur, ore în șir, cu gândurile la fel de negre ca noaptea din jur.

Capitolul 7

Sugar se desprinse de tocul ușii, unde stătea rezemată, privind spre Jackson și „Mary Sue“. Un moment, se întrebă ce făcea Jackson. Până traversă veranda, îi văzuse pantalonii căzând la pământ și înțelesese.

Un moment, inima i se opri în loc. Se așteptase ca Jackson să încerce ceva, de când ea și Jen îi găsiseră pluta. Dar nu asta...

– Nu! gâfâi ea, luând-o la fugă spre scara de lângă plajă.

Pe la jumătatea drumului, îl strigă pe nume și-l văzu întorcându-se spre ea, în apa care-i ajungea până la piept.

Jackson privi în susul plajei, întrebându-se cât de mare trebuia să fie dorința pentru a transpune o fantezie în realitate. Apoi o văzu pe Sugar alergând pe nisip, în lumina lunii.

Briza nocturnă și foșnetul valurilor îi acopereau cuvintele, dar Jackson îi simți deznădejdea în voce și răspunse, repezindu-se afară din apă.

O prinse în brațe când apa încă îi mai ajungea până la genunchi. Sugar îl apucă de antebrațe și-l trase spre ea, strigând cu răsuflarea tăiată:

– Ce naiba, Jackson... Nu poți să... Ți-am spus...!

Un val revenind dinspre țărm o împinse spre el, cât pe ce să-i răstoarne pe amândoi. Ca să scape amândoi de o baie, Jackson o ridică în brațe, ieșind din apă. În drum spre locul unde-și lăsase pantalonii, îi trecu prin minte de cel puțin o sută de ori că era gol și o ținea pe Sugar în brațe.

– Jackson...

Când o lăsă cu picioarele pe pământ, Sugar rămase agățată de el.

– Ești un... un..

Nu-și găsea cuvintele, gâfâind sufocată.

– E totul în regulă? o întrebă el, strângând-o la fel de tare pe cât îl ținea și ea.

– Da, dădu din cap Sugar. N-am putut dormi... te-am văzut în apă... rechinii...

Deci, despre asta era vorba? se întrebă el. Despre rechini? Valul de adrenalină care-l străbătuse începu să se risipească.

– Mă pricep la rechini, Sugar, o asigură. Nu vin în zona asta, atât de aproape de mal. Stâncile rostogolite în apă la capetele plajei acționează ca niște recife.

Avea dreptate, dar Sugar se mira că descoperise adevărul.

– La reflux, continuă el, stâncile se văd ieșind din apă până la cincisprezece iarzi distanță. Nici un animal atât de mare n-ar risca să rămână prins în golfulețul ăsta. Altfel, l-am mânca la cină.

– Deci ai știut că nu trebuie să te îndepărtezi. Nu voiai să înoți până la vapor? Să scapi?

Când Jackson clătină din cap, Sugar începu să se simtă ofensată. Se omorâse cu fuga pe plajă, ca să-i salveze viața, și totul degeaba.

– În fiecare noapte am înotat, dar fără să mă îndepărtez, îi spuse el.

– Ai înotat în fiecare noapte?

Nu-i venea să creadă. Înotase în fiecare noapte, iar ea nu știuse. Ce naiba urma să facă în continuare?

– Nu știi... nu știi că în apele astea mai trăiesc și alte vietăți, pe lângă rechini? Puteai să fii mușcat, înțepat, otrăvit, sfâșiat în bucăți...

– Sugar.

Îi rosti numele încet, dar Sugar refuză să se calmeze.

– Țipari moray, corali, porci-de-mare, războinici-portughezi – de toate trăiesc pe-aici! Și nici măcar n-am vorbit de ceață. Astea nu-s politețuri, Jackson. Când vine, ceața asta e ca un tsunami din iad. La trei metri de plajă dacă ajungi, nu te mai întorci. Răspund de tine și, atâta timp cât ești aici, îți interzic să mai înoți noaptea.

Știa că turuia ca o meliță dar, fir-ar al dracului să fie, o speriase îngrozitor! Coborî privirea, încercând să se calmeze, și deodată observă că Jackson era gol. În aceeași clipă, îi dădu drumul. Aerul i se revărsă din plămâni, șuierător, iar privirea i se repezi din nou în sus, spre fața lui.

– Ești gol.

– Mi-o interzici? repetă el, arcuind o sprânceană, cu aerul de a o întreba: „da' tu cine te crezi?“ Nu-mi poți interzice decât un singur lucru, Sugar, și numai fiindcă sunt destul de civilizat ca să nu-l doresc, dacă nu mi-l oferi tu.

Sugar știa la ce se referea, iar obrajii i se împurpurară.

– Oamenii civilizați nu-și aruncă hainele de pe ei cu fiecare ocazie, îl informă ea, pe cel mai autoritar ton de care era în stare.

Nu era destul de autoritar.

– Eu, în locul tău, n-aș vorbi de rău firea mea civilizată, o preveni el. Pe lângă Jen, e singura apărare de care ai parte.

– Pot... îmi pot purta și singură de grijă.

Sugar făcu un pas înapoi, numai pentru a-și da seama că așa îl vedea și mai bine.

– Trebuie să... A, aici sunt.

Exasperată, se aplecă și-i smulse pantalonii de pe nisip. Întorcând capul într-o parte, îi întinse spre el.

– Îmbracă-te.

– Care-i cuvântul magic?

Sugar scrâșni din dinți, fără a ști de ce o îngrijorau atât de tare rechinii. După cum evoluau lucrurile, probabil că până la urmă avea să-l omoare cu mâna ei.

– Te rog.

Îl simți luând pantalonii, apoi auzi cum îi scutura de nisip.

– Bine, spuse el peste câteva momente, acum sunt echipat decent.

– Ba nu ești.

Sugar porni în lungul plajei, jenată de propria ei reacție exagerată, abătută din cauza cuvintelor dure pe care le schimbaseră. Spre și mai marea ei amărăciune, Jackson i se alătură imediat.

– Parcă spuneai că vrei să faci o baie, spuse ea, lungind pasul.

– Parcă spuneai că mi-ai interzis să fac baie.

Își bătea joc de ea. Asta o înfuria din nou, dar acum furia era și mai îngrozitoare: era genul de furie care o făcea să plângă. Jackson părea să aibă un talent deosebit de a o face să se simtă prost.

– Detest să mă cert cu tine, spuse ea strângând pumnii, cu privirea drept înainte, într-o încercare de a-și stăpâni lacrimile.

– Atunci avem multe în comun, replică Jackson. Nici mie nu-mi place să mă cert cu tine.

– Ba n-avem nimic în comun. Și tocmai asta e problema. Nu știu ce să fac cu tine...

Sugar păși pe prima treaptă a scării, sperând să-l lase în urmă. Jackson, însă, o opri punându-i o mână pe umăr și o întoarse cu fața spre el.

– Avem în comun mai multe decât crezi. Pentru că nici eu nu știu ce să fac cu tine.

În secunda următoare, tensiunea dintre ei se schimbă, devenind mai profundă, mai puțin agitată nervos, mai senzuală.

– Știu ce mi-ar plăcea să fac cu tine, continuă Jackson, cutreierându-i fața cu privirea; când ajunse la gură, zâmbi răutăcios, apoi ridică din nou ochii spre ai ei. Dar așa ceva ar crea probleme mai mari decât orice ceartă.

Inima lui Sugar se ridicase în gât – iar mâna lui îi cuprinsese ceafa, imobilizând-o. Urma s-o sărute.

– De obicei, știu cine e dușmanul, continuă el, dar în cazul tău nu-mi pot da seama.

Îi scormoni cu degetele părul de la ceafă, trimițându-i un fior pe șira spinării.

– Nu semeni cu nici unul dintre piratii pe care i-am înfundat, dar ești cea care mă împiedică să plec de-aici.

– Nu-ți sunt dușmancă...

Abia mai putea să respire, văzând cum se uita la ea, cum i se întuneca de dorință verdele ochilor, cum i se ștergea zâmbetul de pe buze.

Jackson o strânse puțin mai tare, trăgând-o spre el.

– Dar ești alături de mine, Sugar? Asta vreau cu adevărat să știu.

Nu lăsă să-i răspundă. Își coborî gura spre a ei, și toate visurile pe care le avusese Sugar vreodată se treziră la viață: al respirației lui amestecată cu a ei, al puterii lui înconjurând-o, al împreunării dintre ei.

Deci, aceasta era senzația unui sărut cu el. Paradisul.

Buzele i se despărțiră într-un geamăt slab, iar Jackson o sărută și mai profund, sugându-i limba. Un fulger de plăcere și șoc îi ricoșă prin trup, răspândindu-i prin toată ființa flăcări de dorință. Sugar deschise gura și mai larg, sărutându-l la fel, dar mai încet, mai nesigur, în timp ce dorința i se întețea irezistibil, adunându-se în șale.

Jackson se credea și el în paradis. Mâinile ei îl străbăteau peste tot, sărutările îi deveneau tot mai disperate, după care îi simți lacrimile șiroind pe față.

Sugar plângea.

Niciodată nu i se mai întâmplase așa ceva. Niciodată în viața lui. Îi venea s-o sărute încontinuu, cu speranța că avea să-i oprească lacrimile. Se simțea complet neputincios când o vedea plângând.

Blestemându-se în sinea lui, Jackson încheie sărutul cu o atingere ușoară a buzelor peste ale ei și o strânse în brațe. Sugar era zveltă și suplă, puternică în felul ei, dar și fragilă. Jackson simțea nevoia s-o cuprindă și mai strâns.

Frumoasă pereche mai făceau, își spuse el, blocați într-un Eden tropical, fără nici o ieșire și aproape fără nimic ca să-și ofere unul altuia.

Încă doar câteva zile de paradis și avea să se roage ca Shulan să revină, preferabil și cu bruta de Sher Chang alături. Atunci, cel puțin urma să aibă cu cine să se lupte, știind clar unde se aflau dușmanii.

Își trecu o mână peste spatele ei, dorindu-și să nu se simtă atât de bine. Din pieptul lui Sugar se desprinse un suspin, făcându-l să-și dorească să nu se simtă atât de prost.

– Dacă-ți promit că n-am să te mai sărut, te oprești din plâns? o întrebă, dornic s-o ajute și neștiind cum.

Sugar cătină din cap. Jackson nu știa dacă să fie ușurat sau resemnat.

– Dacă te sărut din nou, încetezi?

Crezuse că era una dintre cele mai bune idei ale lui, dar Sugar răspunse tot cu o clătinare negativă a capului.

Excelent. Acum nu mai era doar frustrat sexual, ci și stânjenit, încurcat...

– Nu e vina ta, murmură ea cu buzele pe pieptul lui, unde lacrimile amenințau să înece dragonul. Nu tu ești cauza.

Dacă crezuse că așa îl făcea să se simtă mai bine, se înșela amarnic. Lui Jackson îi plăcea să se creadă capabil de a influența situațiile, mai ales cele în care era implicat atât de intim.

Neștiind ce să mai facă, dar încredințat că nu era încă gata să-i dea drumul, coborî capul și-i sărută curba lină a frunții, șoptindu-i cuvinte liniștitoare.

– Șșșt... Nu plânge, Sugar. Totul va fi în regulă.

Și avea să fie, în deplină regulă, numai dacă-i dăruia libertatea – și-l lăsa să-i dăruiască în schimb dragostea lui.

Îi simți oftatul adiind pe piept și începu să-i șteargă cu sărutări lacrimile de pe obraz, cu o surprinzătoare plăcere de a o consola. Pielea ei era fină, cu un gust dulce și în același timp sărat.

Sugar oftă din nou. În timp ce Jackson își îngropa fața în părul ei, absorbindu-i mirosul proaspăt, exotic, intențiile de alinare îi fură înecate de o dorință reînnoită. Trebuia să-i arate lui Sugar cât de bine se puteau simți împreună.

– Iartă-mă, îl rugă ea. Îți promit că n-o să se mai întâmple.

Vocea îi era atât de scăzută, încât Jackson aproape că n-o auzi. Când îi înțelese cuvintele, își dori nici să n-o fi auzit.

Sugar schiță o mișcare de a pleca, iar el, neavând încotro, îi dădu drumul. Rămase pe plajă, în timp ce Sugar ura scara spre camera ei, ca să se culce.

Singură.

Cât despre el... La naiba, el n-avea să doarmă deloc în noaptea aceea.

Capitolul 8

Sugar se trezi în mirosul cald și aromat de cafea, fructe, și încă ceva – un parfum atât de distinctiv și delicios, dar și atât de neașteptat, încât nu-i venea să creadă, nu putea să creadă. Trebuia să fie o iluzie. Nimeni n-ar fi putut să-i aducă turtițe cu scorțișoară, proaspăt coapte, în camera ei.

Și totuși, mirosul stăruia, puternic și apetisant, umplând aerul. Sugar se întinse alene, întrebându-se ce plantă exotică putuse înflori în grădina ei ca să răspândească aroma aceea ispititoare de scorțișoară. Pe Cocorico creșteau atâtea flori, unele mai parfumate decât celelalte.

Adulmecă din nou, inhalând izul de mirodenie și aroma de cafea jamaicană Blue Mountain, și deodată îi trecu prin minte că și mirosul de cafea în camera ei ar fi trebuit să fie la fel de imposibil ca și acela al turtițelor cu scorțișoară. Cum ajunseseră acolo?

Îndrăzni să arunce o privire spre noptieră. Văzu cafeaua, feliile de papaya și incredibilele turtițe cu scorțișoară. Închizând ochii la loc, gemu înăbușit în pernă. Cineva intrase în cameră când ea dormea. Iar acel cineva nu putuse fi Jen. Jen nu bea cafea și n-ar fi îndrăznit să-i calce pragul. Intrusul nu putea să fi fost decât Jackson Daniels.

Îl văzu stând așezat în umbra unui colț, pe un scaun de bambus, cu mâinile împreunate pe abdomen și picioarele desfăcute, neclintit, de unde o privea cu o lucire de fiară în ochi, încordat, pârjolit de focul pur al dorinței. Nu-i fu greu să-i recunoască expresia. Se ridică brusc în capul oaselor.

– Tu...! murmură ea.

– Eu, recunoscu Jackson.

– Ce faci aici? întrebă Sugar, străduindu-se să pară cât mai indignată.

– Meditez.

– La ce?

„La sex," îi veni lui să spună, „la ceea ce n-am făcut azi-noapte", dar se îndoia că ar fi fost în interesul lui să mărturisească adevărul.

– Mă gândeam că am putea sta de vorbă.

Lui Sugar nu-i venea să creadă. Câtă îndrăzneală! Nu numai că intrase nepoftit în camera ei, dar se mai și instalase acolo, privind-o cum dormea. Era exact același

lucru pe care-l făcuse și ea, în ziua sosirii lui pe insulă, își aminti, cu un junghi de vinovăție. Un junghi foarte slab.

– N-am chef de vorbă.

– Bine.

Pe buzele lui apăru un zâmbet senzual – și, dintr-o singură mișcare mlădioasă, se ridică de pe scaun, pornind spre ea.

Sugar se refugie spre capul patului, ridicându-și până sub bărbie cearșaful.

– Ăla chiar te face să te simți mai în siguranță? întrebă Jackson, în timp ce se așeza pe pat, arătând spre cearșaful strâns între degetele ei.

– M-aș simți mai în siguranță dacă ai pleca. N-ai ce căuta aici.

– Credeam că ți-ar plăcea să primești câteodată micul dejun la pat, replică el. Și, din câte-am văzut, se pare că am avut dreptate.

Sugar ridică încet ochii spre el, hotărâtă să risipească tensiunea, să calmeze situația, să-și neutralizeze propriile emoții scăpate de sub control.

– Ai avut dreptate. Îți mulțumesc.

Un „mulțumesc“ politicos i-ar fi potolit ardoarea, dar Jackson greșise apropiindu-se atât de mult de ea, suficient de mult pentru a-i simți căldura trupului și mirosul feminin.

Sugar însă era o femeie aparte, ceea ce simțea pentru ea era cu totul deosebit. Niciodată nu se temuse de o femeie, însă Sugar îl speria îngrozitor – și totuși, nu atât de tare încât să-l pună pe fugă.

– Am găsit în cămară un borcan de miere cu inscripția „Înainte de a muri albinele“ și am luat puțină, spuse el, servindu-se cu o felie de papaya. Un moment, această mișcare le apropie trupurile și mai mult – insuportabil...

Îi oferi fructul, dar ochii lui Sugar îl evitară. O clipă, nu mai mult, Jackson își îngădui să se întrebe cât de mult l-ar fi costat un al doilea sărut. În locul acestuia, îi vârî în gură felia de papaya.

– Recunosc gustul de miere sălbatică, spuse ea, prefăcându-se foarte concentrată.

– Mda, bine, replică Jackson, înainte de a trece la sălbăticii, cred că ar merita să discutăm și alte variante.

Vorbea intenționat pe un ton cam tăios, pentru a-și ascunde tandrețea care-l năpădea. Dumnezeule, Sugar era cea mai periculoasă ființă pe două picioare cu care avusese de-a face vreodată, inclusiv Fang Baolian. Târfa-Dragon nu-i dorise decât trupul. Sugar îl devora tot, cu trup, suflet și minte.

– Ce variante?

Lui Jackson nu-i scăpă unda de teamă din vocea ei, dar nu făcu nimic pentru a-i risipi bănuielile. Era timpul să pună cărțile pe masă.

– Îți dau bani, iar tu mă ajuți să plec. Cinstit, simplu și eficace.

Omise cuvântul „dureros“.

Când Sugar nu răspunse altfel decât privindu-l cu o îndoială crescută, continuă pe un ton mai blând:

– Sugar, gândește-te. Nu vei mai avea o gură în plus de hrănit, un om pe care să-l salvezi în toiul nopții, întrebări la care să mai răspunzi.

Cu toate intențiile lui lăudabile, glasul i se îmblânzi, iar privirea lui o străbătu pe Sugar de la umăr până la coapsă. Dracu' s-o ia pentru că era așa cum era, pentru că-l făcea să lase de izbeliște orice prudență!

– Se va termina cu sărutările toride pe plajă, care nu te lasă să dormi toată noaptea pentru că n-au fost nimic mai mult decât sărutări.

Inspiră adânc, aspru, silindu-și privirea să se ridice mai sus de talia ei.

– N-ai să te mai trezești în cameră cu un bărbat care se uită la tine cum dormi, gândindu-se cât de plăcut ar fi să se dezbrace și să se culce lângă tine.

Roșeața din obrajii lui Sugar începea să se întindă, acoperindu-i și pieptul.

– Nu trebuie decât să spui un preț. Îl pot achita.

– Nu sunt de vânzare, replică ea, refuzând cu încăpățânare să-l privească în ochi.

– Cu cât te plătește Shulan?

– Cu nimic. Îi sunt îndatorată.

Cuvintele ei îi aduseră în minte o sută de întrebări, dar nu i le puse. Rămase în așteptare.

– Indiferent ce-ți trece prin cap, cred că e greșit, spuse ea după câteva momente de tăcere încordată, privindu-l scurt.

– Mă gândesc la sex, replică Jackson. Dar dacă vrei să mă gândesc la altceva, ești liberă să vii cu o sugestie... sau cu o confesiune.

Sugar își strânse genunchii la piept, semn că se închidea în sine și mai mult.

În tăcere, Jackson se recunoscu învins. Singura lui consolare era aceea de a ști că nu referirea la sex o făcuse să treacă în defensivă, ci solicitarea unei mărturisiri. Sugar detesta să-și divulge secretele – și, pentru ea, tot ceea ce se referea la viața ei și la Cocorico era un secret sacrosanct.

– Mă gândeam ca azi să caut șarpele, spuse el, schimbând subiectul. Dacă am noroc, poate-l putem frige la cină.

– La cină? Șarpele meu?

Cu asta reușise să-i atragă atenția!

– Șarpele tău?

Pe fața ei apăru o expresie rebelă.

– Am vorbit serios, Jen. Vânătoarea e interzisă. Dacă se află aici, indiferent cum a ajuns pe insulă, răspund de viața lui.

Cuvintele ei exprimau o convingere mai mare decât auzise Jackson vreodată, în legătură cu o reptilă. Se întrebă dacă avea aceleași sentimente și pentru dragoni.

– Dacă e un bushmaster, n-are nevoie de atâtea îngrijiri, doar puțină carne proaspătă, din când în când, spuse el, încercând să vorbească pe un ton rezonabil. Același lucru e valabil pentru un anaconda sau un boa. Aș vrea doar să mă asigur că nu noi vom fi sursa acelei cărni proaspete.

– Nu știu cum ar fi putut ajunge pe insulă un șarpe atât de mare ca un anaconda sau un boa constrictor, spuse Sugar.

– Dar un bushmaster?

– Aproape la fel de imposibil. Nici ăștia nu-s tocmai mici.

– Ei bine, nici tu nu știu cum ai ajuns pe insulă, dar ești aici totuși, ripostă el, așteptând în mod vizibil o explicație.

La fel de vizibil era că Sugar n-avea de gând să-i dea nici una.

– N-ai voie să-mi omori șarpele.

Jackson renunță.

– Scăldatul interzis, omorâtul șerpilor interzis... Mă lași aproape fără nici o distracție, Sugar. Poate doar dacă nu cumva ai altceva în minte...

Se întrebă dacă să-i adreseze un zâmbet răutăcios, apoi se răzgândi.

– N-ai fost adus aici ca să te distrezi.

– Bine, n-am să-ți omor șarpele, acceptă Jackson, cu zâmbetul răutăcios învingându-i cele mai nobile intenții. Dar dacă simți că se încolăcește ceva pe tine în toiul nopții, fă bine și fugi – doar dacă nu cumva răspunde la numele de Jackson Daniels...!

Se ridică de pe pat, mulțumit să-i vadă ochii dilatându-se șocați. Aplecându-se, îi atinse gura cu a lui, cu o dezinvoltură prefăcută. Era un mare risc, dar trebuia s-o sărute; și, așa cum se temuse, un sărut nu era de ajuns. În intervalul unei bătăi de inimă, timpul încetini, zâmbetul lui Jackson se șterse de pe buze, iar mâinile i se ridicară din proprie inițiativă, cuprinzând umerii lui Sugar, desfăcându-și degetele peste pielea ei.

– Sugar, șopti el, pe un ton întrebător și reverențios. Detesta să-și dezvăluie slăbiciunea pentru ea și ar fi plecat, dacă Sugar îi dădea cel mai mic semn că voia să rămână singură.

N-o făcu.

Genele ei căzură ca două evantaie pe obraji, respirația i se acceleră, iar Jackson fu capturat – atât de ușor...

Atât de ușor i-ar fi fost să-i tragă complet de pe umăr mătasea cămășii de noapte... Atât de ușor i-ar fi fost să-și lase privirea să alunece peste sânii ei parțial dezgoliți... I-ar fi fost atât de ușor s-o culce pe pat și s-o urmeze, să-și potrivească trupul peste al ei și să lase fiorii atingerilor să-i inunde simțurile și să-i umple inima... Al dracului de ușor și de dulce, să se lase la discreția ei...

Strânse pumnii și se retrase. Numai un miracol l-ar mai fi putut ajuta să rămână cu mintea întreagă, dacă se abținea în continuare.

Sugar îi simți ezitarea și deschise ochii pentru a-l vedea plecând, numai aroganță macho și forță grațioasă într-o pereche de pantaloni de bumbac negri, largi, și nimic altceva. Era mult mai puternic decât ea.

Planul ei de a se împrieteni cu Jackson Daniels se dovedise periculos de absurd. Singura speranță de a supraviețui, de a nu-i cerși atingerea, era aceea de a-l evita cu orice preț. Nu-l putea avea pentru totdeauna, așa că era mult mai bine nici să nu știe ce pierdea.

Trupul ei o făcea mincinoasă și proastă. Trupul îl dorea cu orice preț, dar inima continua să-l refuze cu încăpățânare.

Sugar luă una dintre feliile de papaya pe care i le adusese Jackson. În gura ei, fructul era dulce și mătăsos – la fel cum fusese și limba lui, când o sărutase pe plajă. La fel cum sperase că avea să fie, cu doar câteva momente în urmă.

Mai luă o felie de fruct și o savură încet, amintindu-și. Putea să se îndrăgostească de sărutul lui – și, poate, nu numai de sărut.

Capitolul 9

În spatele lui Jackson, valurile oceanului se zdrobeau de recif, făcând să se unduiască ușor apa de la suprafața lagunei pe care tocmai o descoperise. Era un lac cu apă parțial dulce, parțial sărată, un amestec al celor două mari surse de viață alcătuite din același element. Soare, lună; lumină, întuneric; yang, yin; bărbat, femeie. Femeia lui – și nu putea s-o aibă.

Îi văzu mâna ieșind de după un copăcel, pentru a lua hainele. Bluza și pantalonii scurți erau de un galben viu, iar Sugar, în timp ce se îmbrăca grăbită încercând să se ascundă de privirile lui, arăta ca un fluture zbătându-se în ac.

– Ești decentă? mugi Jackson, din apa de la marginea lagunei.

– Spre deosebire de alții, al căror nume îmi scapă, eu sunt întotdeauna decentă! strigă ea din ascunzătoare, făcându-l să zâmbească.

Când Jackson nu răspunse, Sugar ieși de după copac, dând la o parte o creangă cu frunziș bogat, numai pentru a constata că dispăruse. Privi apa mult timp, tot mai îngrijorată cu fiecare secundă. Teama o făcea să fie neatentă și se rezemă de copac, înțepându-și palma într-un fruct țepos. Își duse repede la gură mâna, sugând înțepătura. Simți gustul coclit al sângelui în timp ce scruta din nou laguna.

Răbdarea și prudența luară sfârșit în același moment, când îl văzu pe Jackson cățărându-se pe peretele falezei, la picioarele ei, cu ajutorul unei liane. Se mișca agil ca un animal de pradă, escaladând versantul cu hotărâre și ușurință. Stropi de apă îi sclipeau pe pielea bronzată și pe părul împletit într-o coadă lungă și groasă. Când ajunse în vârf, o privi cu o lucire răutăcioasă în ochi.

– Eu Jackson. Tu Sugar, spuse el pe un ton inocent și periculos de senzual.

O clipă, Sugar fu sedusă de fantezia pe care i-o propunea – un bărbat, o femeie, nici o regulă. Dar numai o clipă.

– Eu plec. Tu zevzec, replică ea, îndepărtându-se de margine.

– Îmi dai o mână de ajutor? o întrebă Jackson, făcând-o să se oprească.

Nu avea nevoie de nici un ajutor, dar simțul datoriei o făcu pe Sugar să se aplece. Îi întinse mâna – pentru a-și regreta imediat gestul.

Jackson o apucă de mână și trase, în același timp împingând cu picioarele în peretele stâncos. Amândoi fură catapultați deasupra lagunei. Instinctiv, Sugar își întinse trupul în poziție de plonjon, iar el făcu același lucru, dar fără să-i dea drumul. Când ieșiră la suprafață, ea bolborosind și el zâmbind, încă o mai ținea de mână.

– M-ai... mi-ai udat hainele!

Jackson râse.

– Pe Cocorico, udătura e la ordinea zilei.

– Puteam să mă lovesc, așa cum m-ai tras de pe faleză!

– Ba nu puteai, pentru că te țineam eu.

Era clar că nu-și asuma nici o vină. Porni înot spre mal, trăgând-o după el.

– Poți să... ăă, acum poți să-mi dai drumul.

– Ba nu pot, replică el, tăind apa albastră-verzuie.

– De ce?

– Fiindcă singurul motiv pentru care te-am tras de pe faleză a fost ca să te iau în brațe.

Picioarele lui găsiră fundul lagunei și, în clipa următoare, o îmbrățișă, la umbra palmierilor de pe mal.

– După ce mi-am dat atâta osteneală, ar fi mare păcat să nu profit de ocazie.

Umezindu-și cu nervozitate buzele, Sugar făcu un efort să nu-și piardă controlul.

– Jackson, dacă mă mai săruți o singură dată, îți jur că-n veci nu te mai las să pleci de-aici...

Genele i se coborâră peste ochi încă înainte de a fi rostit ultimul cuvânt – o concesie măruntă, pe lângă ceea ce tocmai mărturisise.

Jackson tăcu mult timp, ținând-o strâns la piept.

– Vorbești serios? întrebă el într-un târziu, cu glasul încărcat de sute de alte întrebări pe care nu i le pusese.

Sugar dădu din cap, fiindu-i teamă să spună mai mult.

– Te gândeai să mă lași să plec?

Nu părea s-o creadă, dar nici Sugar nu se grăbea să-l convingă, nici măcar cu un gest. Îi spusese deja prea mult.

– Dar nu și dacă te sărut, repetă el, apoi înjură zdravăn, strângând-o de mijloc. Cineva ar fi trebuit să te învețe când să te mulțumești cu ce ai. Eu nu pot...

Restul cuvintelor îi fură acoperite de zgomotul unui motor de hidroavion, zburând la joasă altitudine, spre plaja de lângă casă.

Jackson înjură din nou, folosind un cuvânt mult mai îndrăzneț decât vehementul „la dracu'!“ murmurat de Sugar.

– Se pare că iar te-a salvat cineva, spuse el, fără să pară deloc încântat.

– Ce vrei să spui?

Sugar nu se simțea salvată, se simțea invadată. Nu aștepta pe nimeni. Shulan îi spusese că aveau să treacă trei săptămâni.

– Vreau să spun că...

Jackson îi apucă bărbia, întorcându-i fața spre ochii lui arzători.

– ...că ai subestimat enorm cât de mult însemni pentru mine.

Și își coborî gura peste a ei, apăsat și cu putere, cerând un răspuns pe care Sugar era incapabilă să-l ascundă.

În timp ce se adâncea în sărut, Jackson se blestema din nou și din nou, tot mai dominat de gustul și senzația lui Sugar Caine, femeia de la care i se trăgea osânda.

* * *

Era pierdut, mai pierdut decât în închisoarea aurită a lui Shulan, din Hong Kong. Acolo, numai trupul îi fusese captiv. Pe Cocorico, cu Sugar în brațe, alerga prin labirintul veșnic necunoscut al inimii.

Ținându-i fața între palme, o sărută din nou, apăsându-i buzele cu ale lui și respirând același aer cu ea. Era femeia lui, asemenea cu nici o alta, croită pentru ca și el să fie al ei.

Zgomotul motorului de avion se opri brusc, anunțându-i că aparatul amerizase de cealaltă parte a golfului. Dacă veniseră să-l ia pe Jackson, îi aștepta o dezamăgire. N-avea de gând să plece nicăieri.

– Stai cu mine, spuse el cu glas aspru, sărutându-i urechea, tâmpla, fruntea.

– Nu pot rămâne aici, Jackson, și nici tu nu poți.

Sugar își lăsă capul pe spate, îndepărtându-se de gura lui hămesită. Expresia îi era serioasă, în pofida roșeții care continua să-i ardă în obraji.

– S-ar putea să nu ne fi văzut, dar știu despre golful ăsta. Vor scotoci toată insula până te găsesc, dacă nu-i induc eu în eroare.

– Știu și despre grote?

– Nu, dar pot veni încoace cu hidroavionul. Nu poți rămâne aici.

– Ce-ai să le spui? întrebă el, evitând intenționat să folosească numele lui Shulan. Sugar tocmai trădase încrederea acesteia, alegând să fie de partea lui. Nu voia să insiste asupra acestui aspect.

– Că te-am dus pe altă insulă.

– De ce?

Vorbea pe tonul unui anchetator, pentru a o constrânge să pregătească o poveste cât mai plauzibilă.

– Fiindcă am considerat că aici nu mai erai în siguranță.

– De ce?

– Pentru că securitatea insulei fusese compromisă.

– Cum?

– Printr-o debarcare neautorizată.

– Când?

– Acum două nopți.

– Cine fusese?

– Nu sunt sigură. Au... ăă... au spus că erau... că se abătuseră de pe traseu, răspunse Sugar, făcând eforturi să improvizeze. Dar nu arătau ca niște turiști rătăciți.

– De ce? Cum arătau?

– Nu știu, spuse Sugar, aruncându-și mâinile în sus, exasperată. Arătau altfel și gata!

– Nu te prea pricepi să minți, Sugar, declară Jackson fără menajamente.

– Acum câteva zile nu erai de aceeași părere, zâmbi ea vag răutăcios.

Îi răspunse și el tot cu un zâmbet.

– Acum câteva zile nu știam că m-am îndrăgostit.

Era o bombă extraordinară, care îi surprinse pe amândoi la fel de tare. Jackson nu voise s-o spună, nici nu se gândise. Cuvintele îi scăpaseră fără voia lui.

– E imposibil, șopti Sugar, cu ochii mari.

Nu era tocmai răspunsul cel mai dorit de el.

– Mda, mă rog, aici par să se întâmple multe lucruri imposibile.

Jackson simțea cum i se înroșeau obrajii – lucru care nu i se mai întâmplase niciodată.

– Roșești, observă și Sugar, cu o ironie care-l făcu să-și plece privirea – pentru o secundă și jumătate.

– Propun ca ăsta să fie primul nostru secret. Cooper nu mi-ar ierta-o niciodată, dacă află.

– Nu m-am priceput în viața mea să țin secrete, dar promit să-l păstrez pe al tău.

Vocea lui Sugar devenise mai blândă, la fel ca expresia din ochii ei, amintindu-i din nou lui Jackson cât de ferme îi erau convingerile. Avea puține repere, dar se ținea de ele cu o loialitate tenace și sinceră.

– Al nostru, o corectă el, mângâindu-i buza de jos cu degetul mare. Deci, ce-ai să le spui?

– Adevărul. Sau, atâta din el cât pot. Că mă scoteai din minți și a trebuit să scap de tine. Că umblai dezbrăcat și nu voiai să ieși din apă. Că îmi dădeai programul peste cap și dezgropai șerpi în grădină. Că nu mai eram în stare să gândesc cu șir, când erai în apropierea mea.

– Și tu te-ai îndrăgostit?

Era cea mai grea întrebare pe care o pusese vreodată în viața ei, iar răspunsul ei nici nu se compara cu cel dorit.

– Nu știu, Jackson, spuse Sugar cu o sinceritate dureroasă. Te doresc atât de mult, încât nici nu pot distinge ce se află dincolo de dorință. Ești mai mult decât mi-aș fi visat vreodată.

Acest răspuns îl durea mai rău decât îndoielile ei cu privire la dragoste. Era prea tânără pentru a se mulțumi doar cu atât de puțin.

– Trebuie să fi existat o vreme când îți făceai visuri mai mari, Sugar.

– Poate, răspunse ea, coborându-și un moment genele. Îmi pare rău. Acum trebuie să mergem, înainte de a veni să ne caute.

Jackson îi puse pe umăr o mână, oprind-o. Sugar nu-l privi, în așteptare.

– N-ai să te poți ascunde de mine la nesfârșit.

Când ea nu-i răspunse, o lăsă să plece. N-o putea ține cu forța și nu avea să obțină nici un răspuns punând întrebări, nu încă, deși era al dracului de hotărât să le afle. Iubirea îi dădea dreptul, ba chiar și obligația, de a ști totul despre ea.

În capătul cărării, Sugar îl așteptă să se îmbrace, întoarsă cu spatele spre el.

– Nu trebuie neapărat să ne întoarcem pe unde am venit, nu? întrebă el, în timp ce-și trăgea pantalonii și se apleca să-și ia și tricoul.

– Tu, nu, dar eu aș prefera să mă duc tot pe-acolo.

Jackson înțelese.

– Știam eu că n-ai venit prin văgăuna aia.

Era ușurat să constate că avusese dreptate, mai mult în interesul ei decât într-al lui.

– Prima dată, pe-acolo am trecut, spuse Sugar, risipindu-i ușurarea. Din câte-mi amintesc, e un drum destul de dificil.

Jackson se opri, cu tricoul tras pe jumătate. Imaginea ei, luată prin surprindere și absorbită în apele întunecate, îl înghețа până-n adâncul sufletului. Cu o

mișcare agilă, își trase tricoul până la capăt. I s-ar fi putut întâmpla orice, oricând, fără ca nimeni să afle, poate niciodată.

– Mda, destul de dificil, confirmă el, hotărându-se.

Avea să plece, luând-o și pe ea. Dacă fratele lui n-o neutralizase deja pe Baolian, avea s-o facă el, neprecupețind nici un sacrificiu ca s-o scape pe Sugar de Târfa-Dragon.

* * *

– Groapă în stânga, îl avertiză Sugar, conducându-l prin tunelul larg.

Trecuseră deja de rezervor și înlocuiseră vanele de scurgere de deasupra. Jackson fusese impresionat de ingeniozitatea ei. Sugar abia dacă observase. Încă mai era năucită de declarația lui de dragoste.

– Nu știu cum ai reușit să treci prima oară prin grotele astea fără să-ți găsești moartea, spuse el. Nici ce naiba ai căutat aici – asta așa, ca idee...

– Am fost atentă, și n-am avut încotro. Căzusem prin prima groapă din spatele cascadei, ajungând în lagună. Trebuia să găsesc o cale de ieșire.

Lumină cu lanterna o protuberanță colțoasă de calcar.

– Fii atent la peretele ăsta. Are niște muchii tăioase ca un brici.

Îl auzi înjurând în spatele ei.

– Ce e? îl întrebă, întorcând lanterna într-acolo.

– Așa-mi trebuie când încerc să mă rad cu briciul fără oglindă...!

Sugar se repezi spre el.

– La naiba! Îmi pare așa de rău...

Îi pipăi cu degetele pielea netedă a brațului, examinându-l.

– Nu pare să fie o tăietură foarte adâncă.

– Nici nu e, scrâșni Jackson printre dinți.

– Abia o zgârietură, încercă ea să-l încurajeze, simțindu-i încordarea.

– Mda, o biată zgârietură...

Jackson se aplecă peste capul ei, învăluind-o într-un cocon de intimitate tensionată. Dădu să spună ceva, apoi se opri.

– Ce e, Jackson? Te doare?

– Nu, nu mă... Faci des asta, Sugar? izbucni el. Cazi în văgăuni și te lași absorbită prin tuneluri subacvatice?

– Nu, răspunse Sugar, ușurată că era doar îngrijorat pentru ea, nu rănit mai grav decât crezuse.

– Cât timp ți-a luat ca să găsești ieșirea?

– Două zile... plus-minus câteva ore.

Mai bine l-ar fi mințit.

– Două zile?!?... repetă Jackson, furios și neîncrezător. Două afurisite de zile, aici în bezna asta? Cred că erai aproape moartă de frică.

Sugar râse scurt.

– O singură dată am fost cât pe ce să mor de frică, și crede-mă, Jackson, s-a întâmplat cu altă ocazie.

Afirmația ei necugetată se dovedi a fi o nouă eroare de tactică.

– După ce le-am cunoscut pe amândouă, murmură el, coborând vocea până la o șoaptă răgușită, singurul lucru mai rău decât a te rătăci pe-aici pe care mi-l pot imagina ar fi să stau în fața lui Fang Baolian, fără un pistol în mână.

Individul era iritant de perspicace.

– Aveam un cuțit, recunoscu Sugar, simțind că-i datora ceva, o explicație sau măcar o parte din adevăr. Deja știa prea multe. Câteva informații în plus nu mai contau.

– Un cuțit...?

Neîncrezătoare, cuvintele rămaseră plutind în aer.

– Ce fel de cuțit aveai? Un Balisong? Un Tanto? Un Kriss? Un Buck?

– Unul de bucătărie.

– Un cuțit de bucătărie?

– Îl luasem de pe bufet. Era la o petrecere de Anul Nou. O situație cam împuțită.

Jackson voise să știe. Aproape că o silise să-i spună, numai ca să afle că se luptase corp la corp cu Târfa-Dragon.

Îi venea s-o dezbrace și să caute cicatricele. Nimeni nu se apropia atât de mult de Baolian, cu gânduri rele, fără a simți ascuțișul ghearelor ei de scorpion, al lamelor tăioase ca bricele pe care le purta în vârful degetelor.

– Cum mama dracului ai ajuns să petreci de Anul Nou cu una ca Fang Baolian? întrebă el, privind-o nedumerit.

– Mă dusesem cu niște prieteni.

– Unde? Într-o dugheană de opiu din Manila? Un bordel din Jakarta? O bombă din Hong Kong?

– Un conac pe Mustique.

Jackson auzise de acea insulă din Caraibe, un sanctuar de mare preț pentru milionari și staruri rock-and-roll – și, după câte se părea, și pentru cel puțin o regină a crimei internaționale.

– Ai tăiat-o? întrebă el, apoi alungă întrebarea, cu un gest. Las-o baltă. Trebuie s-o fi tăiat, altfel n-ai fi ajuns exilată aici pentru... cât timp, Sugar?

– Trei ani.

Jackson avu senzația că primise un pumn în plexul solar. Trei ani? Se afla acolo de trei ani? Într-o străfulgerare, se gândi la tot ceea ce făcuse el în ultimii trei ani, locurile pe unde umblase, oamenii pe care-i întâlnise, lucrurile pe care le săvârșise – pe care n-ar fi trebuit să le înfăptuiască.

– Nu, spuse el clătinând din cap, fără să creadă nici un cuvânt pe care-l auzea. Am văzut-o pe femeia asta, în cea mai mare parte, dacă nu în întregime, și n-are pe ea nici o cicatrice care să merite trei ani din viața ta.

– Atunci, a fost de altă părere, replică Sugar, înfruntându-și un neplăcut val de gelozie. Și sunt sigură că încă mai este.

Își amintea cum arătase Baolian cu trei ani în urmă, păcătos de seducătoare, puternică și frumoasă, cu pielea impecabilă, ca porțelanul cel mai fin – iar el o văzuse goală.

– Cu ce prieteni erai? întrebă Jackson, ridicând ambele mâini într-un gest de nedumerire. Baolian nu are nici un prieten. Nici unul. Nu e genul de petrecăreață. Se ocupă de afaceri și nimic mai mult. Afaceri pe bani grei.

– Asta făcea și cu tine? Bani grei?

Întrebarea sunase obraznic și acuzator, amintind de bătrâna monstruozitate galbenă – gelozia.

Tăcerea se prelungi, până când Jackson își arcui o sprânceană.

– Dacă e să crezi povestea lui Shulan, da. Personal, cred că o interesa trupul meu.

Era atât de calm, atât de nepăsător, încât lui Sugar îi venea să-l zgâlțâie. Bineînțeles că o interesase trupul lui. Pe care femeie în toate mințile n-ar fi interesat-o?

– Și acești prieteni ai tăi, Sugar, continuă el, revenind la subiect. Ce s-a întâmplat cu ei? De ce ești singura care a ajuns aici?

– Erau doar niște prieteni, încercă Sugar să-l dezarmeze. Numele lor nu ți-ar spune nimic. Veniseră

să-și petreacă sărbătorile în insule, oameni mai bogați și mai nebunatici ca mine. Cineva avea o cunoștință pe Mustique și ne-a obținut o invitație. Mă așteptasem că ne distrăm bine la petrecere. M-am înșelat și am dat de necaz.

Privirea chinuită pe care i-o aruncă Jackson o făcu să treacă în defensivă.

– Se mai întâmplă, știi, mai ales când ești tânăr și crezi că nu merită decât să-ți trăiești clipa.

În sinea lui, Jackson îi dădu dreptate. După ce-și petrecuse o mare parte din viață căutând necazul cu lumânarea, știa prea bine cum se întâmplau aceste lucruri.

– Ești încă tânără, spuse el, stăpânindu-și pornirea de a-i ține o predică despre pericolele de a se înhăita cu cine știe cine; Sugar plătea deja prețul. Și crezi că le știi pe toate.

– Nu ca pe vremuri.

În vocea ei nu se simțea nici o urmă de regret. Vorbea ca o persoană care a învățat pe propria-i piele o lecție aspră.

– Iar ne certăm, spuse, cu o undă de oboseală.

– Știu.

Jackson o apucă ușurel de bărbie și-i ridică fața spre el, simțind nevoia s-o atingă. Nu rezolvau nimic certându-se.

– Există o veche zicătoare chineză, murmură el, despre cine călărește dragonul prin porțile de jad ca să-i răcorească focul.

Sugar îi aruncă o privire întrebătoare:

– Ce Dumnezeu înseamnă asta?

– Înseamnă că dacă facem dragoste, n-o să ne mai certăm, răspunse el, cu buzele arcuindu-i-se încet într-un zâmbet.

Sugar coborî pleoapele, nefiresc de stânjenită, jucându-se cu tivul bluzei.

– Vorbești de parcă ar fi sfatul medicului.

– Pentru ceea ce ne sâcâie pe noi, este. Am putea exersa comunicarea și munca de echipă, iar relațiile sexuale le prilejuiesc pe amândouă, cu prisosință.

Se aplecă ușor, încercând să-i zărească fața.

– E mult mai plăcut decât să joci baschet, Sugar. Gândește-te ca la o aventură. Tu mă explorezi pe mine, eu te explorez pe tine, și împărțim comoara pe din două.

În loc de a-i zâmbi, așa cum sperase, Sugar își mută privirea, spre întunericul tunelului din spatele lor.

– În noaptea aceea, pe Mustique, unul dintre prietenii mei, un băiat, nu s-a purtat la fel de camaraderește.

Sarcasmul lui Jackson dispăru imediat. Nu voia să audă amănuntele.

– Era mai mare decât mine cu doi ani și îl cunoșteam doar de-atâta timp cât să mă conving că eram îndrăgos-

tită, continuă ea, spre marea lui nemulțumire. Venise pe St. Vincent doar de o săptămână, și începuserăm deja să vorbim despre căsătorie. Știu că pare o naivitate...

Jackson simți că i se frângea inima. Nu i se părea deloc o naivitate. Ce naiba, și el era cu Sugar doar de o săptămână și începuse să gândească pe termen lung.

– Și ce s-a întâmplat? o întrebă, sperând să treacă peste detaliile mai intime. Era a lui, a lui ar fi trebuit să fie de la bun început.

– Ne-am dus la petrecere cu toți prietenii lui. Au închiriat un avion și au cumpărat fel de fel de lucruri, șampanie, caviar, cred că și droguri. Nu știu. Eram destul de naivă.

O briză se strecură prin tunel, agitând fuioarele de aburi.

– Vino, îl chemă ea. Mai bine să nu stăm pe loc.

– Și la petrecere ce-a fost?

– Corey, băiatul cu pricina, s-a îmbătat. Cred că era beat încă dinainte de a ne da jos din avion. Groapă, îl avertiză ea, luminând în jos cu lanterna. Pe moșie trebuie să fie fost ca la o sută de oameni. Parcă ar fi avut loc o mulțime de petreceri mai mici, prin toată casa și prin împrejurimi. Corey a nimerit într-un loc unde nu trebuia.

– Iar tu te-ai ținut după el.

– Oamenii de-acolo erau mai bătrâni, mai formaliști. Nici măcar nu sunt sigură că petreceau. Aveau mulți

servitori. Cel puțin, așa am crezut eu atunci. Mai târziu mi-am dat seama că erau paznici. Oricum, camera era plină și toți se învârteau în jurul unei asiatice frumoase, îmbrăcată în negru.

Baolian, își spuse Jackson. Negrul era culoarea ei. Nimeni nu arăta mai frumos în negru – sau cu o grație mai ucigătoare.

– Mi-am dat seama din primul moment că n-aveam ce căuta acolo, dar Corey era prea beat și prea arogant ca să creadă că exista vreun loc unde n-aveam voie. Cred că tatăl lui era politician, senator, așa ceva...

În jurul lor, sunetul apei care curgea se auzea tot mai tare, iar Jackson se întrebă dacă se apropiau de cascadă. Apoi își dădu seama că apa nu răsuna din față, ci de deasupra.

– N-a mai putut să-și ia ochii de la asiatica aceea, continuă Sugar, iar când ea l-a observat în sfârșit, a fost clar că se plăceau reciproc.

– Baolian are o slăbiciune pentru tineri, confirmă Jackson, în deplină cunoștință de cauză. Târfa-Dragon avea cu cel puțin douăzeci de ani mai mult decât el.

– Mă rog, de-atunci gusturile i s-au mai rafinat, comentă Sugar. Urmează un punct de atracție geotermal. Apă foarte fierbinte. Ai grijă.

– Perfect, spuse el, simțind deja căldura. Și, după dragostea la prima vedere, ce-a urmat?

Râsul lui Sugar avea o tonalitate amară.

– Ar fi trebuit să-i fiu recunoscătoare lui Baolian că mă salvase de o... ăă... încurcătură mai complicată cu Corey, care a reieșit că era un nesimțit fără suflet. Dar în acele momente eram prea îndrăgostită și nu voiam decât să ies de-acolo. Unul, însă, era de altă părere. L-am evitat un timp, crezând că până la urmă Corey avea să-și vină în fire, dar nu s-a întâmplat așa.

– Nu cumva îți amintești numele individului?

– Nu. Nimeni n-a făcut prezentările. Am ajuns într-o cameră stranie. Credeam că mă îndreptam spre ieșirea din casă, dar de fapt mă rătăceam tot mai tare în adâncurile ei. Camera era pavoazată numai cu oglinzi și mătăsuri, roșii, galbene, negre, iar pe o masă era pregătit un festin. Cânta muzică, ardeau lumânări și tămâie. Înainte de a apuca să ies, tipul m-a înșfăcat. Eu am pus mâna pe un cuțit.

Făcu o pauză.

– N-am vrut s-o tai. Nici măcar nu știam că ea și Corey erau în cameră, până m-am împiedicat de ei. Zăceau pe perne și... Oricum, am dat peste ei, am încercat să mă sprijin și atunci am rănit-o cu cuțitul.

– Unde ai atins-o?

Jackson văzuse din Baolian mai mult decât l-ar fi interesat vreodată și nu-și amintea nici o urmă de cuțit.

Sugar întoarse capul, privindu-l peste umăr, cu o lucire răutăcioasă în ochi.

– Chiar peste fund, de la o fesă la cealaltă. Cred că m-ar fi omorât pe loc, dar cu tot sângele și urletele care au urmat, am avut câteva secunde avantaj. Tot mi-ar fi făcut de petrecanie, dacă nu m-ar fi tras cineva într-o galerie ascunsă. De-acolo, am reușit să ajung înapoi la avion. Am stat în compartimentul de bagaje până am decolat.

Trecură pe sub o arcadă de stâncă, iar Jackson observă că în tuneluri începea să se lumineze.

– Deci, asta explică relația ta cu Baolian, spuse el. Cum ai ajuns să ai de-a face cu Shulan?

– Ea mă ascunsese când fugeam. Învățaserăm la aceeași școală particulară, în Barbados. Era cu câțiva ani în urma mea. Știam cu toții că era bogată, trăind dintr-un cont de bancă depus în Insulele Cayman, dar nu știusem că mama ei era Regina Dragonilor din Marea Chinei de Sud, nici că-și petrecea vacanțele pe Mustique. Nimeni nu știa. După ce am ajuns înapoi pe St. Vincent, au început să se întâmple fel de fel de lucruri.

– Ce fel de lucruri?

– Lucruri rele. Mi-au fost omorâți câinele și pisica, au fost răniți oameni nevinovați, schilodiți într-o mașină care a explodat ca să mă omoare pe mine... oameni pe care-i iubeam.

Jackson înjură mut. Detesta asemenea jocuri crude și periculoase.

– Am considerat că era un preț prea mare pentru onoarea îndoielnică a unei fete. M-am dus la Shulan, am rugat-o să intervină pe lângă mama ei, să-i spună că eram gata să fac orice.

– Baolian nu lucrează așa, spuse Jackson, abia stăpânindu-și furia.

Nimeni dintre cei aflați la nivelul lui Baolian nu acționa astfel. De-a lungul anilor, cunoscuse pirați de tot felul și, din câte știa, numai cei mai necruțători aveau șanse să supraviețuiască pentru a jefui și prăda în continuare.

– Așa mi-a spus Shulan. Tot ce putea face era să mă ajute să dispar, până când mama ei uita de mine. Și am ajuns aici. Insula e proprietatea lui Shulan, dar mi-a închiriat-o pe nouăzeci și nouă de ani. Este una dintre puținele persoane care mă vizitează cu regularitate.

– Și celelalte cine sunt?

– Carolina, Henry, uneori tatăl meu. Din când în când, Shulan lasă câte un om de știință să vină la cercetări, pentru câte o zi, două...

– Și mama ta?

După un moment de tăcere, Sugar răspunse:

– Vine și ea când poate. Îi e greu.

Stinse lanterna.

– Am ajuns.

Lumina soarelui intra printr-o deschizătură în plafonul cavernei.

– Unde? întrebă Jackson privind în jur, la roca netedă și coloana de vapori care se înălța dintr-o baltă aflată în mijlocul grotei.

– Eu o numesc Coeur de Cocorico, inima lui Cocorico, spuse ea. Probabil că, la vremea când mă voi întoarce să te iau, ai s-o numești Sauna Iadului. Dacă devine prea insuportabil, cascada e la zece metri de-aici, într-acolo.

Îi arătă spre unul dintre tunelurile mai mici.

– Groapa în care ai căzut prima dată e singura la care trebuie să fii atent. În direcția aia nu mai e nici una.

– Nu e neobișnuit să existe un singur punct, izolat, de activitate geotermală?

Sugar ridică din umeri:

– Când trăiești pe Cocorico, înveți să accepți misterele vieții.

– Cum ar fi cascadele în patru trepte și șerpii uriași, aleile populate cu rechini și râurile care curg pe deasupra capului tău?

Râsul lui Sugar aproape făcu ca toată încurcătura să devină suportabilă. Nu mai lipsea decât un sărut, ca să pecetluiască învoiala.

– Ai uitat de ceață, spuse ea. Când ai s-o vezi, vei fi categoric convins că e misterioasă.

– Și tu?

Pe parcursul povestirii, Sugar îi ascunsese ceva. Nu știa ce anume, dar își dădea seama că secretul conținea o parte din cheia motivului pentru care acceptase exilul în locul oricărui risc.

– Nu, clătină ea din cap. Eu nu am nici un mister. Voi încerca să revin imediat după ce se înserează, cu ceva de mâncare. Dacă pleacă mai devreme, am să vin atunci. E totul în regulă?

Nu, Jackson nu găsea deloc că era în regulă, fără un sărut măcar, dar nu-i spuse. Îi arătă în schimb, cuprinzând-o în brațe și lăsându-și gura peste a ei. Pentru prima oară, Sugar nu opuse nici o rezistență. Se apropie de el cu buzele întredeschise și se topi la pieptul lui, acceptând tot ce-i dăruia, răspunzând la fiecare mângâiere a limbii lui, sâcâindu-l și desfătându-l cu explorările ei sfioase.

Sărutul îl ducea înapoi în timp, spre începuturi, când se produsese prima suflare de viață. Amândoi erau umezi și calzi, înlănțuiți în pântecul cavernei, cu un cazan în clocot la picioarele lor și cerul senin, albastru, deasupra.

Pământ, vânt, apă și foc – elementele alchimistului își țeseau magia, legându-l pe Jackson tot mai strâns în vraja lor.

Capitolul 10

Sugar știu că avea probleme în clipa când îl văzu pe Jen culcat în curte, cu mâinile și picioarele legate, înconjurat de soldați. Ea se afla încă la adăpostul pădurii și se întoarse să fugă, dar nu apucase să facă decât trei pași, când țăcănitul metalic al unui închizător de armă și un ordon lătrat o opriră pe loc.

Limba era chineză, dar tonul indica limpede înțelesul cuvintelor: stai că trag!

* * *

Lui Jackson nu-i stătuse niciodată în fire să primească ordine, sau să stea locului. Se plimba încoace și-ncolo prin grotă, neliniștit. Planul avea sens, dar lui nu i se părea potrivit. Dacă s-ar fi dus cu Sugar, ar fi fost dus de

Shulan cine știe unde, pentru a fi ținut la adăpost. Cel puțin, așa insista prințesa piraților. Jackson nu era la fel de sigur.

Nu încăpea nici o îndoială că tatăl lui fusese asiatic. Era de ajuns să-și privească pielea sau părul, pentru a-și confirma moștenirea genetică. O privire în oglindă i-ar fi întărit convingerea. Dar aceste adevăruri nu însemnau că era fiul celui mai notoriu pirat din Marea Chinei de Sud, titlu preluat de Fang Baolian numai la moartea lui Sun Yi.

În schimb, prefera să se gândească la Sugar. Ridicând capul, privi prin deschizătură spre cerul albastru tot mai întunecat, mărginit de verdele pădurii. Părea să-l cheme.

Luându-și avânt, sări și se agăță de o rădăcină noduroasă, săltându-se în sus prin forța brațelor. În câteva minute, ajunse la deschizătură și ieși pe iarba înmiresmată de deasupra.

Un strigăt furios îi atrase atenția. Cât ai clipi, sări în picioare și alergă spre cornișa de deasupra casei lui Sugar. Se târî până la margine, iar ceea ce văzu îl făcu să încremenească.

Știuse că nu era bine s-o lase singură. Izolarea insulei Cocorico îi tocise instinctele care vesteau pericolul. Presupuseseră că n-ar fi putut veni decât Shulan, dar oamenii din curte purtau culorile gărzii de onoare a lui Fang Baolian, tunici negre și banderole roșii în jurul

capului. Erau trupe de asalt wushu, războinici instruiți în mânuirea tuturor armelor cunoscute și lupta corp-la-corp; se deplasau întotdeauna în grupe de câte nouă, opt luptători și un căpitan, numite jiu.

Comandantul, ușor de recunoscut după însemnele roșii de pe epoleți, ieși de sub veranda vilei, iar Jackson se întrebă ce păcat săvârșise pentru a merita o asemenea pedeapsă.

Shulan avea printre oamenii ei un trădător. Sher Chang, un metru nouăzeci și o sută treizeci de kilograme de cruzime și răutate, strigă un șir de ordine în ritm sacadat, punându-i pe toți în mișcare, cu excepția celor doi oameni legați spate-n spate în curte, Jen și Sugar.

Cinci dintre soldați se răspândiră, pornind în recunoaștere. Sher Chang se întoarse spre Sugar, lăsându-se într-un genunchi și apucându-i bărbia în mâna lui mare, cărnoasă. Un zâmbet desfrânat îi apăru pe chipul rotund, cu țeasta cheală lucind de sudoare. Jackson nu-i distinse cuvintele, dar o văzu pe Sugar albindu-se la față. Ceva hidos se frământă în măruntaiele lui, văzând-o la discreția lui Sher Chang. Noroc că, după cum nu se îndoia, căpitanul lui Fang Baolian avea s-o folosească pentru a negocia cu el și nu i-ar fi făcut nimic înainte.

Bruta îi dădu drumul, cu un râs aspru, dar mâna sa îi lăsase semne pe față.

Acele semne îi pecetluiră soarta.

Jackson ieși de sub umbrarul de frunze, pornind înapoi spre gura grotei. Avea cele mai mari șanse dacă îi ataca pe soldați în timp ce căutau prin pădure. Prinzându-i unul câte unul, singuri, dobândea un avantaj și mai mare, în ciuda superiorității lor numerice și a armelor de foc.

Ultimele raze ale soarelui îi mai luminară un moment fața, în timp ce se lăsa prin gaură, căzând în întuneric.

* * *

Sugar era furioasă pe sine. În avion ar fi trebuit să fie Shulan și numai Shulan, iar posibilitatea prezenței toxice a lui Baolian nici nu-i trecuse prin minte.

Trădătorul era Sher Chang, uriașul care-l adusese pe Jackson pe insulă. Acesta, însă, nu după Jackson venise, ci după ea și răsplata promisă de Fang Baolian celui care-i aducea pe tavă capul târfei cu ochi argintii. Sau, cel puțin, așa îi spusese el. Jackson nu era decât un mic supliment.

După ce văzuse ce le făcuse Fang Baolian câinelui și pisicii ei, Sugar jurase ca niciodată să nu se lase prinsă vie de Regina Dragonilor. Mai degrabă ar fi murit ciuruită de-o rafală de gloanțe, decât să fie torturată, mutilată, schilodită și violată până la moarte.

Sher Chang i le promisese pe toate acestea – și nu numai atât.

* * *

Ploua torențial, adăugând peste zgomotul cascadei sunetul ritmat și liniștitor al stropilor de apă ce loveau frunzele. Jackson înainta prin râu, la adăpostul vegetației.

Îl auzi pe primul om înainte de a-l vedea, o umbră mergând pe cărare spre cascadă, și luă poziția de atac, lipindu-se de trunchiul unui arbore. Marele lui avantaj era elementul surpriză. În timp ce omul trecea pe alături, Jackson se repezi, cu o lovitură scurtă de picior la cap. Soldatul căzu fără un sunet, neștiind nici măcar ce anume îl lovise.

Jackson îi luă arma și porni mai departe. Cooper ar fi avut motive să fie mândru de el.

* * *

Jen reușise imposibilul. Discret, Sugar își frecă încheieturile eliberate ale mâinilor, apoi luă cuțitașul pe care bătrânul chinez îl scosese ca din pământ și începu să-i taie legăturile.

Ploaia se oprise, iar deasupra apei începeau să se formeze fuioare de aburi cețoși, plutind peste pământ și agățându-se de copaci. În câteva minute, urma să se

închege pâcla, absorbind umezeala mai rece a oceanului, în amestec cu aerul. Dacă până atunci reușeau să se elibereze, se puteau strecura neobservați.

* * *

– Maica Ta, Christoase...!

Jackson se opri pe loc, dând din brațe ca să-și păstreze echilibrul înainte de a cădea chiar în mijlocul colacilor de carne fremătătoare, patru metri de bushmaster iritat.

Știuse că era un bushmaster. Oricare alt șarpe ar fi fost mai blând, mai ușor de învins, mai puțin ucigător. În cazul acestuia, nu atât tăria veninului ucidea, cât cantitatea pe care reptila o putea pompa într-un animal, animal de orice specie, inclusiv cea umană.

Jackson doborâse patru soldați, alegându-se numai cu o vânătaie pe coaste, de la un pumn pe care nu-l văzuse venind, și o rană de cuțit pe care nu-l văzuse nici pe-atâta. Îl tăiase în diagonală peste piept, dar și el reacționase destul de repede pentru a împiedica lama să intre mai adânc.

Instinctul îl propulsă vertical, într-un salt.

Șarpele atacă, cineva scoase un urlet înfiorător – dar nu era Jackson. Acesta fusese atât de concentrat asupra

șarpelui, încât uitase de celelalte amenințări din pădure. Nu aștepta să vadă cine primise lovitura mortală. Glasul nu fusese al unei femei, așa că Jackson o luă la fugă, înălțând rugăciuni de recunoștință pentru toate reptilele.

* * *

Urletele înnebunite, rugătoare, atrăgeau privirile tuturor spre pădurea întunecată. Sugar îl simți pe Jen încordându-se lângă ea și îi văzu pe cei trei soldați agitându-se. Știau că era unul dintre ai lor.

O rafală de automat sfâșie noaptea, iar pe Sugar o străbătu un val de teamă. Jackson era undeva acolo. Tăie cu și mai multă furie corzile care o țineau legată de Jen.

Sher Chang ieși în goană din bucătărie, strigând ordine, iar doi dintre paznicii rămași se repeziră în susul pantei, cu armele pregătite.

Sugar făcu un efort, încercând cu disperare să se elibereze înainte ca Sher Chang să le dea din nou atenție. Dar toate strădaniile ei erau zadarnice.

Uriașul se apropie cu o viteză surprinzătoare, oprindu-se la un pas de prizonieri. Ochii i se dilatară, în timp ce privea pe lângă ea, spre ocean.

Sugar întoarse capul spre plajă – și nu văzu nimic. Ceața năvălea ca un zid compact, înghițind totul în cale.

Un țipăt puternic, perfect controlat, o făcu să se întoarcă din nou.

– Aaaaiiieeeyah!!!...

Îl văzu pe Jackson ieșind din noapte ca o fantomă – zburând prin aer, într-un salt înalt, cu un picior întins în față și celălalt strâns sub trup, pentru a intra în contact cu bărbia lui Sher Chang. Capul brutei se smuci înapoi, iar căpitanul se împletici pe picioare, dar nu căzu.

– Jackson! strigă Sugar, atrăgându-i atenția spre cei doi care alergau spre el din partea opusă.

Cu grația unei poezii în mișcare, Jackson se răsuci pe picior, lovindu-l lateral în talie pe primul. Jen îi puse piedică celui de-al doilea.

– Huh-yeeah!

Jackson dădu un pumn, se feri, evitând un picior, după care reuși să-și apuce adversarul cu brațul pe după gât, doborându-l dintr-o lovitură de genunchi între coapse.

Al doilea primi un șut în claviculă, iar Sugar fu gata să jure că auzise ceva rupându-se. Niciodată nu mai văzuse atâta putere controlată, atâta forță dezlănțuită. Jackson arăta mai mare decât în realitate, cu mușchii activați și venele brăzdându-i brațele și pieptul. Țipă din nou, luând poziția de luptă.

Sher Chang îl aștepta, cu o lucire ucigașă în ochi. În jurul celor doi luptători ceața se îndesea. Sugar făcu o ultimă sforțare, iar legăturile care o țineau lipită de Jen cedară. Bătrânul luă poziția de atac, lângă Jackson.

Avea să fie strivit, își spuse Sugar. Între namila monstruoasă a lui Sher Chang și iuțeala fulgerătoare a lui Jackson, Jen n-avea nici o șansă decât să-i obstrucționeze și să se rănească.

Sugar se înșela. Ultimul lucru pe care-l văzu fu Jen repezindu-se spre gigant, urmat de Jackson. Ceața îi ascunse, lăsând să se audă numai sunetele. Cât ai bate din palme, lupta se sfârși, din nou domnind liniștea.

Nici o adiere nu tulbura văzduhul. Sugar stătea pe loc, încordată, prudentă, neîndrăznind să se miște de teama a ceea ce-ar fi putut să găsească – sau ce ar fi putut s-o găsească pe ea.

* * *

– Sugar? se auzi glasul lui Jackson, îndepărtat și vag.

Genunchii lui Sugar se înmuiară de ușurare, făcând-o să cadă la pământ. Se așteptase la tot ce putea fi mai rău: Sher Chang ieșind din ceață, cu mâinile lui uriașe și îngrozitoare întinse spre ea.

– Aici sunt! În partea asta!

Jackson ajunse lângă ea într-o secundă, îngenunchind alături.

– Ești bine? Ți-au făcut ceva? o întrebă, cu gura lângă urechea ei și brațele puternice și sigure împrejurul umerilor.

– Nu, n-am pățit nimic. Sher Chang voia să mă păstreze pentru mai târziu. Ce face Jen?

Jackson îl strigă în chineză, iar bătrânul răspunse.

– Îl leagă pe ticălos, îi spuse el. N-avem prea mult timp, Sugar. Trebuie să plecăm.

– Să plecăm? întrebă ea, încruntându-se nedumerită.

De ce trebuia să plece? Învinseseră, nu?

– Un jiu e format din nouă oameni, iar eu am doborât doar șase, spuse el. Șarpele a mușcat unul, iar Jen l-a capturat pe Sher Chang. Înseamnă că a mai rămas un budoka – înarmat...

Zgomotul motorului de avion care tocmai pornea îl întrerupse. Jackson înjură furios, ridicându-se în picioare. Strigă ceva în chineză și o trânti pe Sugar la pământ.

– Culcat!

Și dispăru în ceață. Peste treizeci de secunde, o rafală de automat sfâșie ceața albicioasă din dreapta, în direcția plajei și a avionului.

Motorul se ambala tot mai puternic. Izbucni încă o rafală, apoi Jackson apăru din nou lângă ea.

– Mi s-a terminat muniția, spuse el dezgustat.

Îi vorbi lui Jen în chineză, peste umăr, iar Jen îi luă locul, folosind pistolul-mitralieră al lui Sher Chang.

Jackson înjură.

– Nici o șansă.

– Pentru ce anume?

– Să nimerim rezervorul de carburant, când nu ne vedem nici mâinile înaintea ochilor.

Sugar era îngrozită. Putea înțelege că doreau să-l oprească pe individ, dar faptul că-i doreau moartea o depășea.

– La naiba, Sugar, tremuri. De ce?

– N-am nimic. Numai că...

Nu apucă să mai continue. O explozie zgudui văzduhul, trimițându-și unda de șoc peste toată insula.

Jackson o cuprinse în brațe, strâns, în timp ce focul de artificii al avionului distrus lumina prin ceață faleza.

Sugar simți un junghi de durere în piept. Peste paradisul ei ploua cu moarte, iar ea nu avea nici o putere ca s-o oprească.

– Cât va ține ceața? întrebă Jackson, mângâindu-i obrazul cu degetul mare.

– Toată noaptea, răspunse ea. Doar dacă nu începe să bată vântul...

– Atunci, să ne rugăm să avem vânt.

Îi întrerupse glasul lui Jen, vorbind grăbit în chineză, mult mai aproape decât se așteptase Sugar.

– Trebuie să plecăm, spuse Jackson. Oamenii pe care i-am doborât își pot reveni în orice moment și n-am avut timp să-i leg decât pe trei dintre ei.

– Ce... ce vei face cu ei? îl întrebă ea.

– Mare lucru nu mai pot să fac. I-am dezarmat, important e să nu mai fim aici când vor sosi întăririle.

– Nu pot pleca de pe Cocorico, Jackson...

– Ba poți.

– Ba nu... insistă ea, cu răbdare. Am munca mea, și...

– Ai opt oameni pe care n-ai unde să-i pui, o întrerupse Jackson, strângând-o de brațe. Putem să-i predăm, poate chiar și să încasăm niște bani pentru ei, dar dacă nu vrei să te transformi în comandanta unui lagăr de prizonieri, ne va fi mult mai bine în altă parte.

– Bani...? repetă Sugar, nesigură că înțelesese bine.

– Da, bani. Sunt vânător de recompense, ai uitat? Și avem o jumătate de tonă din cea mai bună carne de tun a lui Fang Baolian.

O briză ușoară învolbură ceața, începând s-o risipească.

– Au să-mi distrugă casa...

– Pe tine au să te distrugă, Sugar, replică Jackson. Dacă reușesc să trimit pe cineva aici până-n zorii zilei, clădirile nu vor păți nimic. Dar trebuie să plecăm imediat. Vino. Arată-mi drumul.

Capitolul 11

Jackson stătea pe balconul camerei de hotel. Dedesubt se afla o grădină împrejmuită, o mică junglă plină de miresmele florilor. Deasupra, cerul începea să se lumineze în așteptarea zorilor. În stânga lui stătea Sugar, tăcută, împietrită, privind abundența de plante.

Nu-i adresase nici o vorbă, de când el și Jen o luaseră aproape cu forța de pe debarcaderul din Kingstown, cât de departe de ocean puteau ajunge pe jos. Jackson se oferise s-o ducă acasă la tatăl ei, dar acela era ultimul loc unde s-ar fi dus, îi răspunsese Sugar aruncând scântei din ochi. Așa că îl însoțise.

Jen avea camera dincolo de a lui Sugar și se culcase, după ce-i dăduse un telefon lui Shulan.

Jackson dăduse și el un telefon. Până la căderea nopții, Cooper urma să ajungă pe St. Vincent, trimițând

o echipă și pe Cocorico. Stabiliseră ca Jackson să nu se mai amestece. Cooper prefera să piardă recompensa, decât să riște din nou să-l piardă pe el.

Atinse ușor umărul lui Sugar.

– Aș prefera să mănânci ceva. Am avut o noapte grea.

Răspunsul ei fu același pe care i-l dăduse tot timpul, de când o urcase la bordul șalupei.

– Trebuie să mă duci înapoi.

– Nu te obligă nimeni să trăiești în exil.

Și aceste cuvinte deveniseră un răspuns standard.

– N-am de gând să-mi petrec tot restul vieții ascunzându-mă, iar Baolian îmi vrea pielea la fel de mult cum o dorește și pe a ta.

– Nu tocmai, răspunse Sugar, cu o voce obosită.

– Cocorico nu mai e o ascunzătoare sigură, Sugar. Acum a fost trecută pe hartă. Toți piratii și vânătorii de recompense, de-aici și până în Singapore, tocmai și-au însemnat cu un X mare hărțile Caraibelor.

– Știu.

Sugar își cuprinse talia cu un braț, îngropându-și fața în mâna cealaltă. Pierduse atât de mult, în ultimele douăsprezece ore: sentimentul ei de siguranță, casa, munca, mijloacele de subzistență, și totuși, insistența ei de a se întoarce sugera că mai exista ceva. Cocorico nu mai era sigură, chiar și ea o recunoștea, dar o parte dintr-însa continua s-o considere ca pe un sanctuar.

De ce?

Jackson se apropie și o cuprinse cu un braț pe după umeri, strângând-o lângă el. După un moment de ezitare, Sugar se lăsă la pieptul lui.

Acolo îi era locul, își spuse Jackson, în timp ce o îmbrățișa și mai strâns. Din motive pe care nu le putea înțelege prea bine, avea nevoie de ea alături, lângă el, pentru totdeauna. Avea nevoie de ea în viața lui. Devenise o parte din el, iar el, o parte din ea. Sugar era o taină pe care s-o exploreze la nesfârșit, o Evă primordială, virginală și coaptă, fecundă. Acolo unde lucra ea, înflorea viața, tot ceea ce era cultivat de ea prospera. Îi fusese imposibil s-o lase singură în grădina ei, din clipa când o văzuse. Chiar dacă n-ar fi venit Sher Chang, Jackson n-ar fi plecat fără ea. Ar fi ademenit-o, îmbiat-o, sedus-o, ar fi făcut orice, numai ca s-o aibă pentru totdeauna alături.

Fălcile i se strânseră de frustrare. Acum Sugar era lângă el, dar nu se apropiaseră nici măcar cu un pas.

– Nu te poți întoarce până nu se rezolvă situația, îi spuse el. Trebuie să ne ocupăm de Baolian, într-un fel sau altul.

– Nu am alt loc unde să mă duc, Jackson, clătină din cap Sugar. Nici un alt loc.

– Vom face un plan. Vino, o chemă Jackson spre masă. Situația se va prezenta mai bine dacă mănânci ceva și te odihnești.

Telefonul din camera lui Jackson sună și, în timp ce el se ducea să răspundă, Sugar renunță la orice luptă. Nu-i mai rămăsese decât un singur loc unde să se ducă, un loc unde trebuia să se ducă.

* * *

Jackson știu că Sugar plecase în momentul când ieși din nou pe balcon. Se uită în grădină, unde nu văzu nimic, așa că alergă înapoi în cameră și scrută strada de la fereastra din față. Ajunse tocmai la timp pentru a distinge o siluetă scundă dispărând după colț, cu părul blond lucind în lumina unui felinar.

Latura lui rațională îl îndemna s-o lase să plece, dar inima nu-l asculta.

* * *

Nimic nu se schimbase. În acel loc, se simțea într-adevăr acasă. Sugar îngenunche lângă poarta din fier forjat, desprinse o piatră și, în firidă, găsi cheia, ascunsă la înălțimea unui copil.

Intră și ocoli casa până în partea dinspre ocean. Clădirea se afla pe un promontoriu, iar de pe veranda din spate se vedea până la orizont. Sugar se așeză într-un balansoar mare de răchită, învelindu-se cu șalul de bumbac pus pe spătarul acestuia.

Jackson o atinsese până în adâncul sufletului, într-un loc de unde mângâierile nu se ștergeau niciodată. Fusese un chin și o bucurie pentru ea, și avea să-i simtă lipsa toată viața. Dar era mai bine să-l lase să plece. Totuși, își dorea să fi făcut dragoste cu el. După ce-l cunoscuse, după ce-i gustase sărutul, nu se credea în stare să mai dorească vreodată alt bărbat.

Ca și cum gândurile ei l-ar fi făcut să se materializeze, îl văzu apărând la marginea verandei. O urmărise.

– Nu trebuia să vii aici, spuse ea ridicându-se în picioare, gata să-l izgonească.

Înainte de a apuca să mai adauge ceva, însă, o altă voce se făcu auzită, blândă ca lumina zorilor, dulce ca numele pe care-l rostea:

– Sugar? Iubito, tu ești?

Sugar se întoarse spre ușă, cu inima bătându-i mai tare.

– Mamă.

Ochii lui Jackson urmăriră direcția privirii lui Sugar, până la o femeie îmbrăcată într-un sarafan alb de in, peste un tricou de bumbac. Era uluitor de frumoasă, ca un înger, leită Sugar. Avea părul de același blond deschis, dar mai lung, ochii albaștri, spre deosebire de cenușiul argintiu al lui Sugar – și trupul frânt, câtă vreme al lui Sugar era întreg.

Femeia se rezema într-un baston, șchiopătând. Își îmbrățișă fiica și amândouă se așezară în vechiul balansoar, plângând.

– Te-ai întors acasă, Sugar, draga mea. Te-ai întors acasă...

Acela era lucrul de care lui Jackson îi fusese dor atâția ani de zile, îi fusese un dor chinuitor, pe care numai maturitatea începuse să-l alunge: dragostea de mamă.

Au fost răniți oameni nevinovați, schilodiți într-o mașină care a explodat ca să mă omoare pe mine... oameni pe care-i iubeam.

Mama ei fusese în mașina pe care o aruncaseră în aer haidamacii lui Baolian, fiind ologită de acea faptă răzbunătoare.

– Mi-ai lipsit atât de mult, gânguri femeia. Nu trebuia să te ascunzi numai din cauza mea. Ți-am scris de-o mie de ori, și tot n-ai venit.

Jackson continuă să le privească, în așteptare, până când scârțâitul vechiului balansoar încetă.

Atunci, mama lui Sugar ridică privirea, direct spre Jackson, semn că tot timpul fusese conștientă de prezența lui.

– Domnul Daniels?

Jackson dădu din cap, puțin descumpănit de limpezimea acelor ochi și autoritatea din voce. Acum știa de la cine moștenise Sugar curajul.

– Fiica mea a adormit. Mă ajuți s-o duc în pat?

– Da, doamnă.

– Mă poți numi Arabella.

– Da, doamnă.

Jackson păși înainte și o ajută mai întâi pe Arabella să se ridice în picioare, sprijinită în baston. Apoi, o luă pe Sugar în brațe.

Arabella îl conduse în casa mică și aerisită, spre două dormitoare unite printr-o baie. Sugar nu scoase nici un sunet în timp ce mama ei o descălța și o acoperea cu un cearșaf.

– Cred că și dumneata ești frânt de oboseală, domnule Daniels, continuă Arabella, măsurându-l cu privirea.

– Într-adevăr, doamnă, a fost o noapte ca toți dra... o noapte foarte grea.

– Ți-aș fi foarte îndatorată dacă ai primi să rămâi în ospeție la mine. Ești binevenit în camera de alături.

Vorbea cu un zâmbet cald și primitor, căruia lui Jackson i-ar fi fost imposibil să-i reziste, chiar și dacă ar fi vrut.

– Vă mulțumesc, doamnă.

– Arabella, insistă ea.

– Arabella.

– Domnule Daniels...

– Jackson, te rog.

– Jackson, acceptă ea cu un nou zâmbet, apoi deveni mai serioasă. Îți pot vorbi deschis?

Ideea îl cam neliniștea, dar dădu din cap afirmativ.

Arabella trase adânc aer în piept, ca pentru a-și face curaj.

– Nu mi-am prea putut ajuta fiica să răzbească prin toate greutățile ei. Mi-e atât de greu să mă deplasez, iar ea a refuzat să vină acasă, până azi. Se învinuiește prea mult pentru ceea ce mi s-a întâmplat.

Buzele i se arcuiră într-un mic zâmbet.

– Sunt sigură că de la mine a moștenit firea nebunatică, nu de la tatăl ei.

Privi spre Sugar, care dormea, și expresia îi deveni mai duioasă.

– O iubesc foarte mult, Jackson, și ți-aș fi foarte îndatorată dacă ai face tot ce poți pentru a o împiedica să se mai întoarcă pe insula aceea. Merită să aibă o viață normală, o familie, copii... Pentru mine ar fi o adevărată binecuvântare dacă ai putea s-o ajuți...

Micul zâmbet îi reveni, misterios și binevoitor, în timp ce-și ridica ochii albaștri spre el.

– ...indiferent în ce calitate.

În privința capacității de a șoca, decise Jackson, Arabella Caine lua caimacul.

* * *

Jackson stătea în curtea ca o junglă a casei fratelui cumnatei lui din San Francisco. De un singur lucru fusese sigur, în timp ce moartea plutise în jurul lui: că oamenii luau mult mai în serios dragostea.

Cooper se apropie și, așa cum făcea mai tot timpul în ultima vreme, îl îmbrățișă pe Jackson mai-mai să-i frângă oasele.

– Am discutat cu Jessie, spuse el. Ar fi bine să luați casa de pe plajă. Noi, cu copiii și toate celelalte, avem nevoie de una mai mare și mai aproape de oraș.

– Bine, răspunse Jackson.

Era încă una dintre acele schimbări uluitoare: Cooper, un tătic ideal pentru cei doi copii din prima căsătorie a lui Jessie. Desigur, Jackson știa din proprie experiență că fratele lui putea fi cel mai extraordinar tată adoptiv.

– S-ar putea chiar să ne mutăm în suburbii, continuă Cooper.

Era clar că situația se schimba, dacă Dragonul era lăsat să se mute în suburbii, reflectă Jackson, dar spuse numai atât:

– Aveți tot timpul să vă găsiți o locuință. Nu-i nici o grabă.

Cooper îi aruncă o privire strengărească.

– Nu mi-ar prea conveni ca ăștia micii să crească având convingerea că oamenii căsătoriți își petrec tot timpul încuiați în dormitor.

Jackson se mulțumi să zâmbească.

Apoi, fratele lui redeveni serios.

– Mai e un lucru despre care voiam să stăm de vorbă.

– Dacă-i predica aia serioasă despre sex pe care tot voiai să mi-o ții, ai cam întârziat, Cooper. M-am descurcat singur.

Cooper se destinse suficient ca să zâmbească.

– Nu, e vorba despre timpul pe care-l petrecem în California, amândoi. Mă gândeam să ne mai reducem interesele din străinătate, eventual să punem mai mult accentul pe investiții.

Jackson se aștepta de mult timp la o asemenea decizie. Cooper nu-l scăpase din ochi aproape nici o clipă.

– N-a pus mâna pe mine, Coop. A ajuns doar foarte aproape, iar ceea ce e doar „aproape“ nu contează.

– Când e vorba de Baolian, orice contează. Vreau să dispari din ochii ei, din calea ei.

Jackson rămase tăcut. Nu-i putea spune fratelui său că nici nu se gândea să fugă de Fang Baolian. Era hotărât să se întoarcă la Târfa-Dragon și s-o predea justiției, indiferent în ce văgăună se ascundea. Era un vânător de recompense, iar Baolian rămânea prada lui – până o prindea.

– Știu la ce te gândești, spuse Cooper, și nu se poate face. Nici cu orice măsuri de siguranță, poate nici chiar fără ele. Și-n plus, acum ești căsătorit. Trebuie să te gândești și la Sugar.

Era căsătorit, nu mort, și se gândea la Sugar.

– Bine, Coop, răspunse el, retezând conversația cu un zâmbet și un gest de salut, în timp ce pornea prin curte.

Când îl văzu venind, Sugar se scuză față de Paul, fratele lui Jessie, care lucra în grădină, și-i ieși în întâmpinare.

– Ce-ați descoperit în dimineața asta, tu și Cooper? îl întrebă ea.

Înainte de a-i răspunde, Jackson o cuprinse în brațe, sărutând-o pe creștetul capului.

– Vei primi cam zece bătrâne pentru Sher Chang, iar lui Jen și mie ne revin cam douăsprezece la fiecare, minus cheltuielile. Dacă vine să și le încaseze.

Bătrânul chinez plecase din Kingstown imediat ce Sugar și Jackson se întorseseră la hotel. Nu lăsase nici o adresă, dar amândoi știau că se înapoiase la Shulan.

– Și Cocorico?

Îi era dor de casa ei, dar nu la fel de mult pe cât i-ar fi fost de Jackson, dacă nu l-ar fi avut lângă ea – pentru totdeauna.

– Cooper consideră că ne-am putea întoarce acolo, cu câteva măsuri de prevedere, și sunt de acord. Insula e într-adevăr greu accesibilă. Cu câteva ajustări de telecomunicații și niște măsuri de protecție în plus, va avea securitatea și integritatea perfect garantate.

– Cocorico a avut întotdeauna integritatea perfect garantată, replică Sugar, chipurile jignită. Cel puțin, până ai ajuns tu acolo și ai început să-ți arunci toate hainele de pe tine.

– Da, asta ar fi o idee... îi zâmbi Jackson.

– Ce?

– Am putea să ne întoarcem acasă și să aruncăm toate hainele de pe noi.

Se aștepta ca Sugar să roșească, dar ar fi trebuit ca de-acum s-o cunoască mai bine. Nu-i mai rămăsese nici o picătură de roșeață în suflet.

Sau... cine știe?

Se aplecă să-i șoptească ceva la ureche și... într-o clipă, gata roșeața în obraji!

– Glumești, murmură ea, aruncându-i o privire piezișă, prudentă.

– Pe cuvânt de cercetaș! replică Jackson, salutând cu vioiciune. Ăsta se numește „sărutul morții“.

Obrajii lui Sugar se îmbujorară și mai tare, după care pe buze îi apăru un zâmbet strengăresc.

– Mă iubești?

– Mai mult decât ar trebui.

Zâmbetul ei se lăți și mai mult.

– Ai încredere în mine?

Era rândul lui s-o privească nesigur.

– Poate...

– Fricosule! îl tachină ea, iar Jackson se repezi s-o cuprindă în brațe, strângând-o la piept.

– Am să țin minte ce-ai spus, o amenință, dar nici Sugar nu se lăsă mai prejos:

– Contez pe asta!

* * *

Lumina lunii intra prin perdelele subțiri, scăldând în razele ei străucitoare așternutul unde stăteau îmbrățișați. Sugar își privi soțul adormit, savurându-i frumusețea.

Era un om sălbatic, poate peste puterile ei de rapid, dacă era să se ia după cum arăta conținutul camerei. Făceau o pereche perfectă, cu el atât de matur în cele lumești și de tânăr în suflet, iar ea cu inima ei matură și nevinovăția în cele ale lumii.

– Sugar? întrebă el prin somn, răsucindu-se pe o parte, spre ea.

– Hmm?

Drept răspuns, o strânse la piept și imediat adormi din nou.

Îl iubea, îl iubea ca pe nimeni altul, și simțea că iubirea îi era înapoiată cu fiecare respirație de foc a omului-dragon.

Sfârșit